MİLLİ KÜTÜPHANE
ANKARA

YEDİ GÜNDE BİR BAŞ BAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler :

ÜLKÜ BASIM EVİ
İSTANBUL - CAĞALOĞLU
No 40

A N K A R A:

Bin Okay Ankaralı Kızılaylı Gençlere

Sevgili Afacan kardeşler,

Bu mektubumu size Ankaradan yazıyorum.

— Neden mi?.

Anlatayım:

Dergimizin direktörü Bay Faruk Gürtunca çocuk dergileri delegesi olarak Ankarada Basın Kurultayına üye seçilmişti. Bavullarını hazırlıyorken:

— Ne olur, diye yalvardım, ne olur, Ankaraya beni de götürünüz.

Faruk Gürtunca:

— Olamaz, dedi.

— Olamaz mı? dedim, neye olamazmış. Ne yapar yapar ben de gelirim. Bavulunuzu açar, girer, Miki gibi cebinize dalar, gene Ankaraya giderim..

Türk çocukları için her överliği (fedakârlığı) esirgemeyen sayın direktör güldü:

— Senden hiç kurtuluş yoktur, hazırlan bakayım, dedi.

Cuma günü öğle trenine binerek Ankaraya yollandık.

Aman bu ne güzel yolculuktu taydaşlarım, bu ne güzel yolculuktu. Her ne kadar Göztepeden, Fener stadyomunda binlerce halkı görünce Atatürk spor bayramından uzak kaldığıma üzüldümse de biraz sonra bu üzüntüm geçti, gitti.

Pendik, Maltepe, Tuzla, Hereke derken Sapancaya geldik.

Ah arkadaşlar, buralarda trenin iki yanına dizilen sıra sıra kiraz ağaçlarını bir görmelisiniz. O ne kiraz bolluğu, o ne kiraz bolluğu idi. Küçük küçük kızlar, oğlan çocuklar ellerine bir çubuğa dizilmiş kirazları almışlar:

— Kiraz var, kiraz... diye bağırıyorlardı. Kimisinin elinde sepet dolu, kimisinde elinde kese kâğıdı dolusu kiraz vardı. Hele o (Sapanca) gölünün güzelliğine diyecek yoktu. Tren bu gölün kıyısını yalarcasına geçiyor, sular batan güneşin kızıl ışığile parlıyor, buralara bir masal güzelliği veriyordu.

Artık akşam olmuş, Sakaryayı geçerken gün bütün bütün batmıştı. Sözün kısası güzel bir yolculuktan sonra gözümü açtığım zaman Ankara güneşinin ışığı gözüme vurdu. Gazi istasyonunu geçtik. Artık Ankarada idik. Ah güzel Ankara!.. Şimdi bir şarkının sözleri kulağımda çınlıyordu:

Ankara, Türkilinin
Coşkun kalbi Ankara!
İçimizde yanıyor,
Güneş gibi Ankara!..

Ankara geçen seneden daha çok güzelleşmiş. Basın kongresi açıldı. İsmet İnönü, İş işleri Bakanı Şükrü Kaya birer söylev söylediler. Öğleden sonra bütün üyeler otomobillere binerek Ankarayı gezdiler. Atatürk anıtına çiçek konuldu.

Ah, hayatımda unutamıyacağım bir şey oldu. Büyük Atatürk Yalovadan telefon etmiş, Çankaya sarayı gezilsin diye.. Yüce babamızın çalıştığı odaları gezdim, masalarına yüz sürdüm. Kitaplarını öptüm. Bu çiçekleri o koklamıştır diyerek içime çeke çeke, göğsüme sindire sindire kokladım, kokladım..

Kızılay çocuklar bahçesine döndük. Aman, ne güzel bir bahçeydi burası.. Ankaralı Afacan kardeşlerimi kıskanmadım desem yalan olur.. Kumların içinde büyüklü küçüklü çocuklar oynuyorlardı. Beş kuruş verip içtiğim Karahisar maden suyu buz gibi idi.

Kızılay sarayını da gezdim. Gençlik bölüklerinin nasıl çalıştıklarını bana anlattılar. Çok kıvanç duydum.

Ankara ilk okullarından, ismi hatırımda kalmadı, Gazi ilk okulu, Hisar ilk okulu mu, ne ise son sınıftan Kızılaya yazılmış üyeler okul direktörlüğüne gitmişler:

— Biz, demişler, nasıl olsa gelecek yıl orta okullara geçeceğiz. Hepimiz kasketlerimizi okul Kızılay bölüğüne armağan ediyoruz, bunları gelecek yıl fakir çocuklara verirsiniz.

Dahası var:

Ya Kalaba, ya da Bağlım köyündeki okulunda genç kızılay üyeleri ne yapmış bilir misiniz?. Erkek çocuklar evlerinden yün getirmişler, kızlar bu, yünleri örmüşler, çorap yapmışlar. Bunları Ankara Kızılay merkezine getirerek:

— Ördüğümüz çorapları yoksul çocuklara kışın dağıtırsınız! demişler.

Duydum ki Ankaradaki ilk ve orta okullar Kızılayın genç üyeleri çok geniş bir surette çalışıyorlarmış. Bunları şimdi araştırıyorum, isimlerini yazacağım. Sevgili Ankarada Kızılayın genç üyelerine binbir ohkay..

Bütün Türk yurdunda Kızılay gençlik bölüklerinin böyle çalışmalarını candan hangimiz dilemeyiz..

Şimdi bu mektubumu postaya yetiştirmek gerek. Tren vakti yaklaşıyor. Zaten yer de kalmadı. Gelecek hafta daha bol bol konuşuruz. Hepinize bol bol selâmlar. Gözlerinizden öperim sevgili Afacan kardeşlerim.

Herçağ sizin
AFACAN

3 aylık
Ders kesiminde
ÇOCUK SESİ ni
Her hafta düzgün bir surette almak isterseniz 75 kuruş göndererek 3 ay abone olunuz.
Her Pazartesi postacılar Çocuk Sesinizi aralıksız getirirler.

Avcı Baytekin Yaban Hayvanlar Arasında

— GEÇEN SAYIDAN — No. 28

229 — Bay Tekinin ileri sürdüğü katar yolda giderken küçük bir tepenin ardında bir yerli onları gözetliyor, ve elinde küçük bir ayna ile güneş ışığını yangolandırıyordu. Arkasında bir silâh vardı. Bay Tekinin yönettiği (idare ettiği) katar yavaş yavaş ilerliyor, Vilsonun adamları başlarında altın yüklü sandıkları götürüyorlardı.

230 — Gene bu sırada bu işareti alan başka bir beyaz adam da karşı tepelerden birinde belirmişti. Elinde bir dürbün vardı. Bununla dört bir çevreyi gözetliyordu. Birdenbire gözleri dağlar arasında yol alan katara ilişti. Dürbünü gözlerine daha çok yaklaştırarak:

— Bunlar, bu sandıkları nereye götürüyorlar böyle? dedi.

231 — Tam bu sırada Zib, panterinin kokusunu aldığı kızla karşı karşıya gelmişti. Genç kız artık elindeydi? Ona soru sormaya başladı:

— Siz kimsiniz?..

— Ben Bay Tekinin eski bir arkadaşıyım!..

— Eski bir arkadaşı mısınız?..

Genç kız hiç bozmıyarak:

— Onay, diye karşılık verdi. Ben onun eski bir arkadaşıyım!

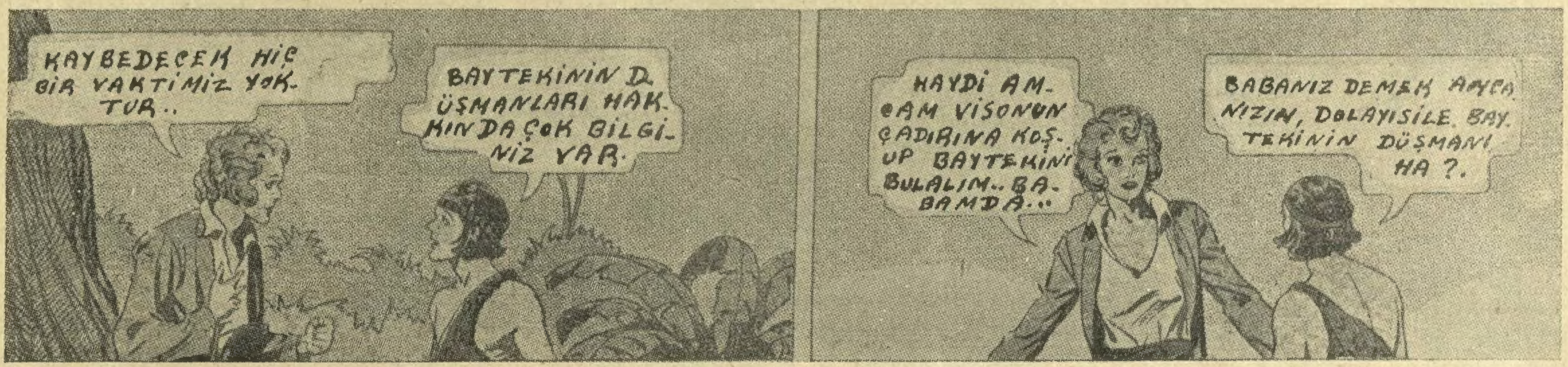

232 — İkisi de ağaçtan aşağı indiler. Zib, bu genç kızın karşısında şaşırıp kalmıştı. Gecenin karanlığında buralarda ne işi vardı?.. İçinde şüphe dolu gözlerle genç kıza sordu:

— Eğer siz Bay Tekinin iyi bir dostu iseniz niçin gizli bir surette onun çadırına daldınız?.. Niçin sessiz adımlarla gene ormanın içine kaçmıya başladınız?.

Genç kız Zib'in bu sorgusuna karşı:

— Onu görmek istiyordum, dedi, söylenecek sözlerim vardı. Vakit kaybetmiyelim. Bay Tekini çabucak bulmalıyız. Onun hayatı tehlikededir (tehlüke)

233 — Zib heyecanla:

— Hayatı tehlükede mi? diye sordu.

— Evet, tehlükede! Çok rica ediyorum, vakit kaybetmeden amcam Vilsonun kampına koşalım.

— Görüyorum ki amcanız Vilson ile onun düşmanlarından çok malûmatınız var...

— Evet, çok şey biliyorum. Sana yüzüm kızararak şunu da söyliyeyim ki babam onun altınlarına göz dikenlerden biridir. Adı Pietri-il-Tigre dir.

— Pietri il Tigre mi?. Ben bu adamın ismini ve kendisinin cessur olduğunu duymuştum.

234 — Tepenin arkasındaki yerlinin ayna işaretlerinden katarın o taraflara doğru geldiğini anlıyan P. il Tigre küçük bir tepenin üstüne bir mitralyöz yerleştirdi. Kendi kendine:

— Şimdi geldiklerini bir görsem hemen hızlı ateşlerime başlıyacağım, dedi ve beklemeğe başladı.

235 — Bu sırada kervan ağır ağır ilerliyordu. Berd solda, Bay Tekin sağda etrafı gözlüyorlardı. Kahraman Bay Tekin, bu korkmaz avcı, yiğit Türk genci elinde silâhını tutuyor, küçük bir kıpırdanışa ateş etmek üzere ateşe hazır duruyordu. Fakat bilmiyordu ki böyle adım adım yol aldıkça kendilerini bekliyen mitralyözlü bir pusuya doğru yaklaşıyorlardı. — Daha var —

BUYUK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCU

Yazan : *SEZAİ ATİLLÂ*

Dördüncü Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Bu sırada söze geminin eski bir tayfası olan Mete de karıştı:

— Beni dinleyin çocuklar, dedi. Benim güzel bir plânım var!

Sanki kendilerini gözetliyen varmış gibi özençli özeçli arandı, sırtını kamaranın kapısına dayıyarak keten ceketinin gömleğini açarak renkli bir bayrak çıkardı. Bu bayrağı çok büyük bir özençle katlamış, bükmüş, öylece saklamıştı.

— Çocuklar, dedi. Bu kırmızı bayrağı tanıyor musunuz?. Malai'ler geminin bütün bayraklarını yakarlarken ben ne yaptım, yaptım, bu bayrağı kurtardım.

Doğan:

— Havar [*] işmarı bayrak! diye söylendi. Karşımıza bir gemi çıkarsa bunu Şimşeğin direğine çekecek miyiz?

— Yok canım sen de, karşımıza bir gemi çıkınca bu bayrağı direğe bir çektik miydi öteki gemi durup ta bize yardıma gelinciye kadar topumuz birden köpek balıklarının kursağına inmiş oluruz. Bu bayrağı limanda kullanacağız, limanda anladınız mı?. Yerliler bu bayrağın ne demek olduğunu bilmezler!. Bilmiş olsalardı onu öteki bayraklardan daha önce yakarlardı.

Mete sözünü bitirdikten sonra değerli bayrağı yine eskisi gibi büyük bir özençle katladı, göğsüne sakladı.

Padangın karşısındaki yeşil adalardan birisinin arkasında demirlediler. Geminin sözde büyüğü olan Raca Karoldi büyük bir kayıkla şehire gitti, fakat gemide en azından otuz tane izbandut ayısı gibi yerliyi bekçi olarak bıraktı.

Bugün saatler bitmek tükenmek bilmez gibi uzamışlardı. Öteki tayfalardan kimsenin aklına kaçmak gelmiyordu. Bu gemiden kurtulmağı düşünenler yalnız Doğan, Alp ve Mete idi.

Evet öteki tayfalar kaçmak tehlikesini göze aldıramıyorlardı. Ancak bu üç delikanlı Raca Karoldi ile birlikte Güney buz denizine doğru açılmaktansa şuracıkta boğulup gebermeği daha ucuz buluyorlardı.

Hergün birçok yerli kayıkları gemiye kömür, yiyecek, içecek taşıyorlardı. Sarılar şehire gidip gelirlerken zavallı beyaz tutsaklarda görecekmiş gibi çalışıyorlardı. Daha doğrusu çalıştırılıyorlardı. Sarılar şehirden her dönüşlerinde gemiye körkütük geliyorlardı.

Mete:

— Çocuklar, dedi. Geminin yola çıkması için yiycek, içecek herşey anıklandı. Balina balığı avlamak için lâzım olan şeyleri de bulup getirdiler miydi artık yelkenleri açarak yola çıkacağız!.

Doğan:

— Ben çıkmıyacağım, belki bu yolda ölecek, ancak Raca Karoldi ile Kergulen adalarına, buz denizine gitmiyeceğim.

Doğan birdenbire:

— Pist çocuklar, dedi. Dün İngiliz bandıralı küçük bir gemi geçti, gördünüz mü?.

— Hani şu mavi boyalı romorkör değil mi? o bir İngiliz harp gemisinin romorköriydi.

— Ne dersiniz bu gemiyi bir daha görürsek çağırabilir miyiz?.

— Bir deneriz olmaz mı Mete, yoluna yurdamına getirdik miydi sen bir solukta Havar bayrağını çekersin!.

Bu sözden sonra çocuklar birbirlerinden ayrıldı. Sepetlerile kömür taşımağa koyuldular. Bu sırada yerliler kamaralarında oturmuş, durmadan çene yarıştırıyorlardı. Akşama doğru adaların birisinin sazlıklarını dolaşarak küçük güzel bir buharlı gemi göründü. Ve «Timsahın» yakınlarına kadar sokularak durdu, bir sandal indirdi. Bir çok adamlar bu sandala binerek adanın sahiline çıktılar, burada birşeyler aramağa koyuldular. Bunlar midye yahut taş, belki de yeni yeni nebatlar arıyor, keyifli keyifli eğlenerek harıl harıl da güzel bir ingilizce konuşuyorlardı.

Adanın kıyısına çıkanlardan birisi portatif bir iskemle açtı. Dizlerinin üstüne büyükçe bir mukavva koyarak resim yapmağa başladı. Görünüşe göre «Timsah» gözüne hoş görünmüştü. Geminin resmini yapıyordu. Elindeki kurşun kalemile bir kaç defalar Timsahı işmar ederek yanında duranlara:

—Şuraya bakın yahu! diyordu. Bu sarı herifler güzel bir Avrupa gemisi almışlar, bir çokta beyaz taife bulmuşlar !.. Ehhhhhh! zenginlik, para adama neler yaptırmaz?!!

Tam bu sırada Doğan:

— Haydi Mete! diye fısıldadı. Tam çağıdır!

Mete acı acı gülerek:

—Bakalım elimizden geleni yapalım! dedi, daha sözünü bitirmeden de kırmızı Havar bayrağı direğin tepesinde dalgalanmağa başladı.

Kıyıda resim yapmakta olan ressam bunun hemen farkına varmış, mendilini sallamağa koyulmuştu. Küçük gemideki tayfalar, kıyıdaki adamlar, işlerini, güçlerini bırakmış, Şimşeğin direğinde çırpınan Havar bayrağına bakarak bir şeyler konuşuyor, bir şeyler işmar ediyorlardı. Bizim gemideki zavallı tutsaklar da bunları seyretmeğe dalmışlardı.

Fakat tam bu çağda hepsi birden oldukları yerde zıplıyarak korktular, yürekleri ağızlarına gelecekti. Çünkü aşçı Palo bunları görür görmez var gücile haykırmış, güverteye en azından on tane Malai'li toplamıştı. Raca Karoldi de güverteye çıkmıştı:

— Burada ne oluyor? diye sordu.

Palo racaya Malai dilile bir alay lâkırdı söyledise de bizimkiler bu sözlerden bir şey anlamadılar. Yalnız Palo konu-

[*] *Havar = İmdat.*

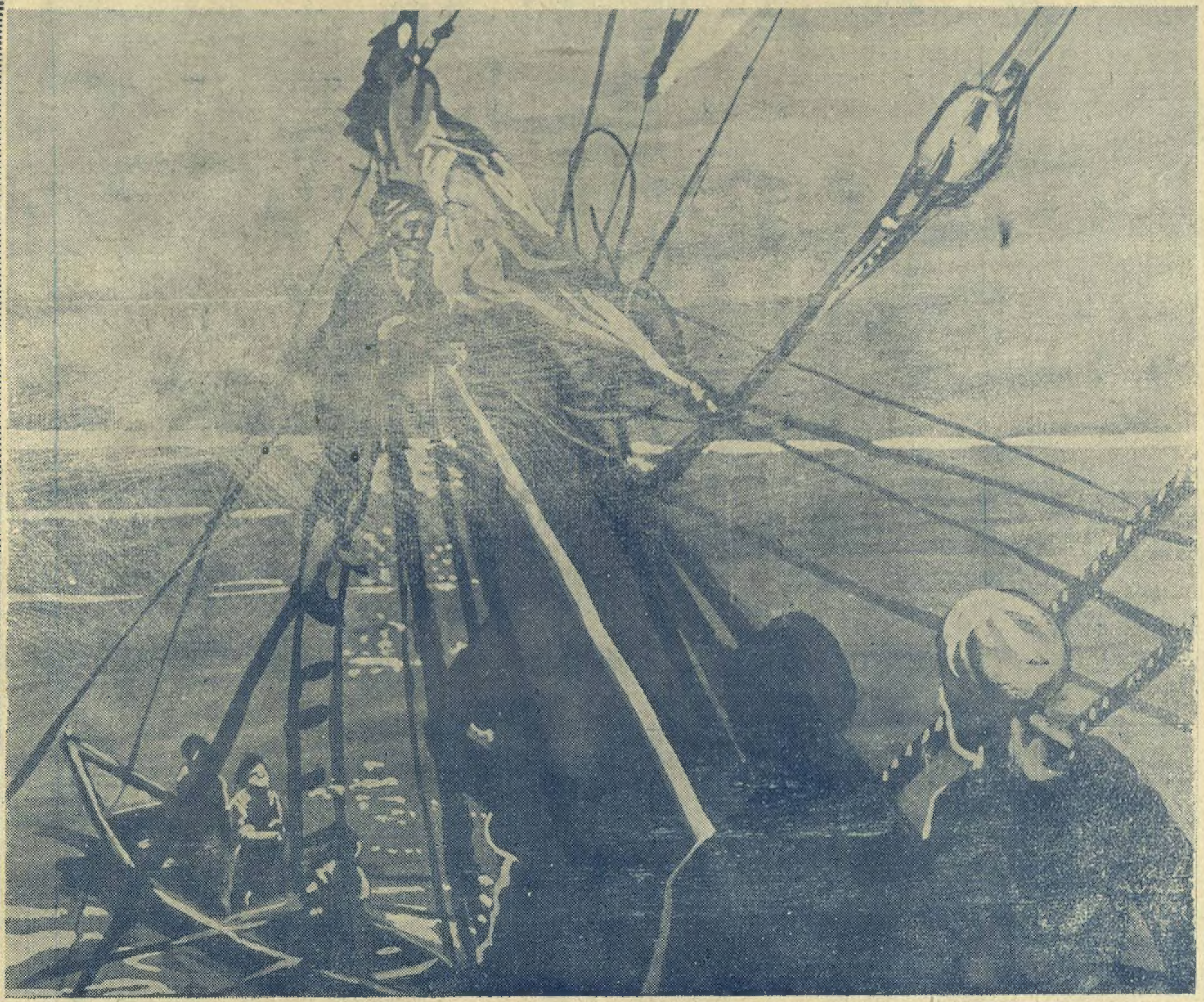

Sahilden gelen sandal Şimşeğin baş tarafına yanaştı Doğan ipek merdivenden kaçmıya anıklanıyordu.

şurken kırmızı Havar bayrağını göstererek sık sık bir sözü tekrarlıyordu:

— Bizi ele verdiler! Bizi ele verdiler!!

Raca Havar bayrağının indirilmesini buyurdu. Bayrağı soluk almadan al aşağı ettiler. Geminin direğinde artık Havar bayrağı filân kalmamıştı amma Türklerle İngilizler çoktan anlaşmış, ne demek istediklerini birbirlerine çoktan anlatmışlardı.

Ortalık eski biçimini alıp ta güvertede kimsecikler kalmayınca ikinci kaptan Tekin:

— İlkönce içimizden birisi kaçacak! dedi. İçimizden birisi kaçtı mıydı artık geride kalanları düşünmeden gözden kaybolmalıdır. Kaçabilen var gücile buradan uzaklaşarak Padanga varmalı, oradaki liman polisini bulup işleri yoluna yordamımına koymalıdır.

Bir denizci:

— Evet! Evet!! dedi, Doğan da:

— Peki anlaşıldı diye söylendi, sonra da arkadaşına dönerek yavaş sesle:

— Fakat Alp, biz birbirimizden ayrılmıyacağız, ya hep ya hiç! Ya beraber kaçarız, yahut beraberce burada kalırız!

Gece olmuştu. Gemi, mavi suların üstünde bir beşik gibi hafif hafif sağa sola yalpalıyordu. Şimşekten iki üç yüz metre uzaktaki çatananın yanında sandalı duruyor, bacaya yakın bir yerde de yeşil bir fener yanıyordu. Doğan kendi kendine:

— Bu bir işaret olacak her halde! Yeşil renk umut rengidir! Diye düşünüyordu.

Bay Tekin bu iki Türk çocuğu ile daha bir çok tayfaları akşam vardiyasına çıkartmıştı. Fakat iş anlaşılmasın diye beş altı tane de yerliyi güvertede bırakmıştı. Yerlilerin, geminin anbarından çıkartmış oldukları şarapları içmekten başka bir dertleri, bir düşünceleri yoktu. Bunlar bir taraftan içiyorlar, bir taraftan da herhangi bir sebeple gürültülü gürültülü ağız kavgası yapıyorlar, gevezelik ediyorlardı.

Bazan içlerinden birisi bıçağını çekerek ötekinin üstüne yürüyor, geride kalanlar bunları ayırıyor, tekrar oturuyor, tekrar içiyor, tekrar kavga ediyorlardı. Bizimkiler bu işlere alışmışlardı artık. Çünkü her akşam gördükleri şeylerdi bunlar!!

Doğan birdenbire parmağının ucile Alpın kolunu dürterek:

— İşte! diye fısıldadı.

Gerçekten sandal çatanadan ayrılmış, gecenin karanlığına gömülmüştü. Gelen sandalda iki adam vardı. Sandalı Şimşeğin baş tarafına yaklaştırıyorlardı. Iskarmoz kayışlarına bez sarmış olacaklardı ki ne küreklerin suya dalıp çıktığı, ne de en ufak bir tıkırdı duyulmuyordu. Şimdi artık şimşeğin bodoslamasına adamakıllı yanaşmışlardı. Sandaldaki adamlardan birisi elinde tuttuğu bir şeyi sallıyarak Doğana:

— Tut! diye işaret ediyordu.

Doğan anladığını bir baş işmarile söyledi. Ağzından tek bir lâkırdı bile çıkartmak işine gelmiyordu. Sandaldaki adam elindeki kara cismi havaya doğru fırlattı, Doğan bir maymun çevikliği ile yakaladı. Doğanın yakaladığı şey ince, ancak çok sağlam bir ipek merdivendi.

Doğan bunu sezince sevincinden beyni uğuldadı. Gördüğü şeyler hep çeşit çeşit renkler içinde uçuşmağa başlamıştı. Çatananın bacasındaki yeşil fener kendisini çağırıyormuş gibi titreşiyor, oynaşıyordu. Deniz kan renginde kocaman bir gül gibi görünüyor, yıldızlar birer altın yol gibi suyun içinde kaynaşıyorlardı.

Doğan ipek merdivenin ucunu demir halkalardan birisine sıkı sıkı bağladı, merdiveni de aşağıdaki sandala doğru sarkıttı. — Daha var —

TARZAN: 16

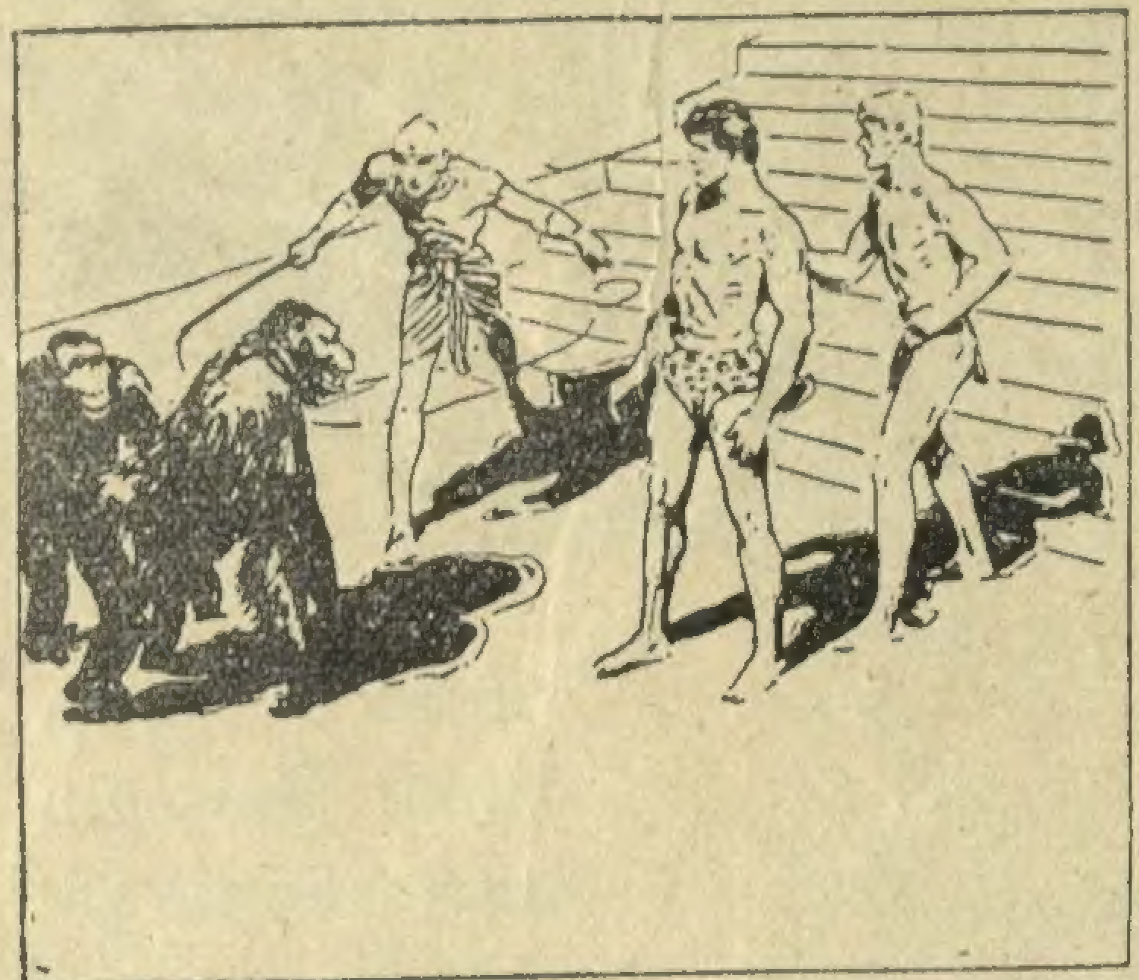

259 — Kamçılı adam gorile:

—Banko, diye haykırdı. Banko, bu yabancı adamı öldürmekten mi korkuyorsun. Kız kardeşin panteri öldüren bu adamdır. Sen ki maymunlar kralısın! Öldür. bu adamı!..

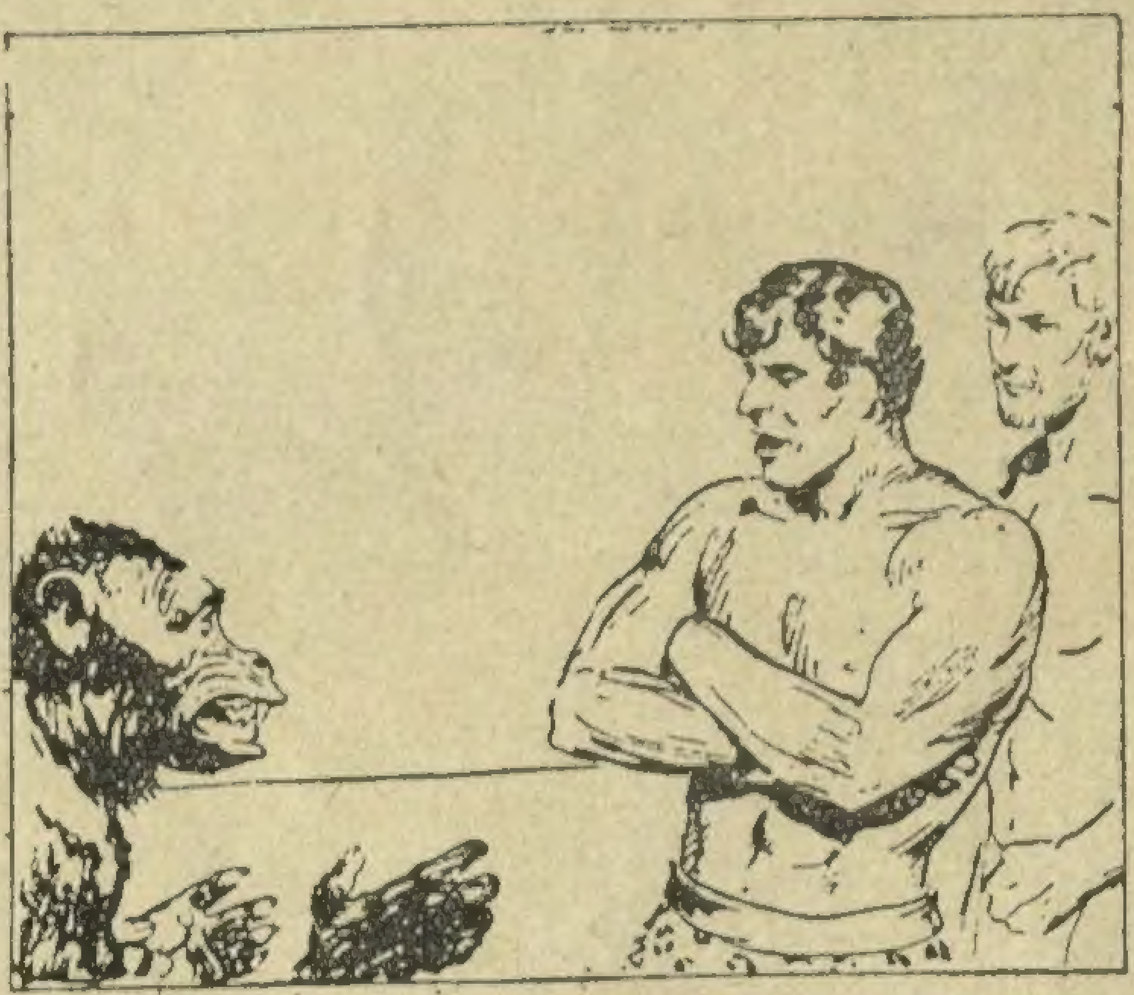

260 — Büyük Goril Banko bu söze aldırış etmiyerek Tarzana kim olduğunu sordu.

— Ben maymunlar egemeni Tarzanım.

Goril:

— Burada egemen yalnız Bankodur, diyerek haykırdı, Tarzanın üstüne atıldı.

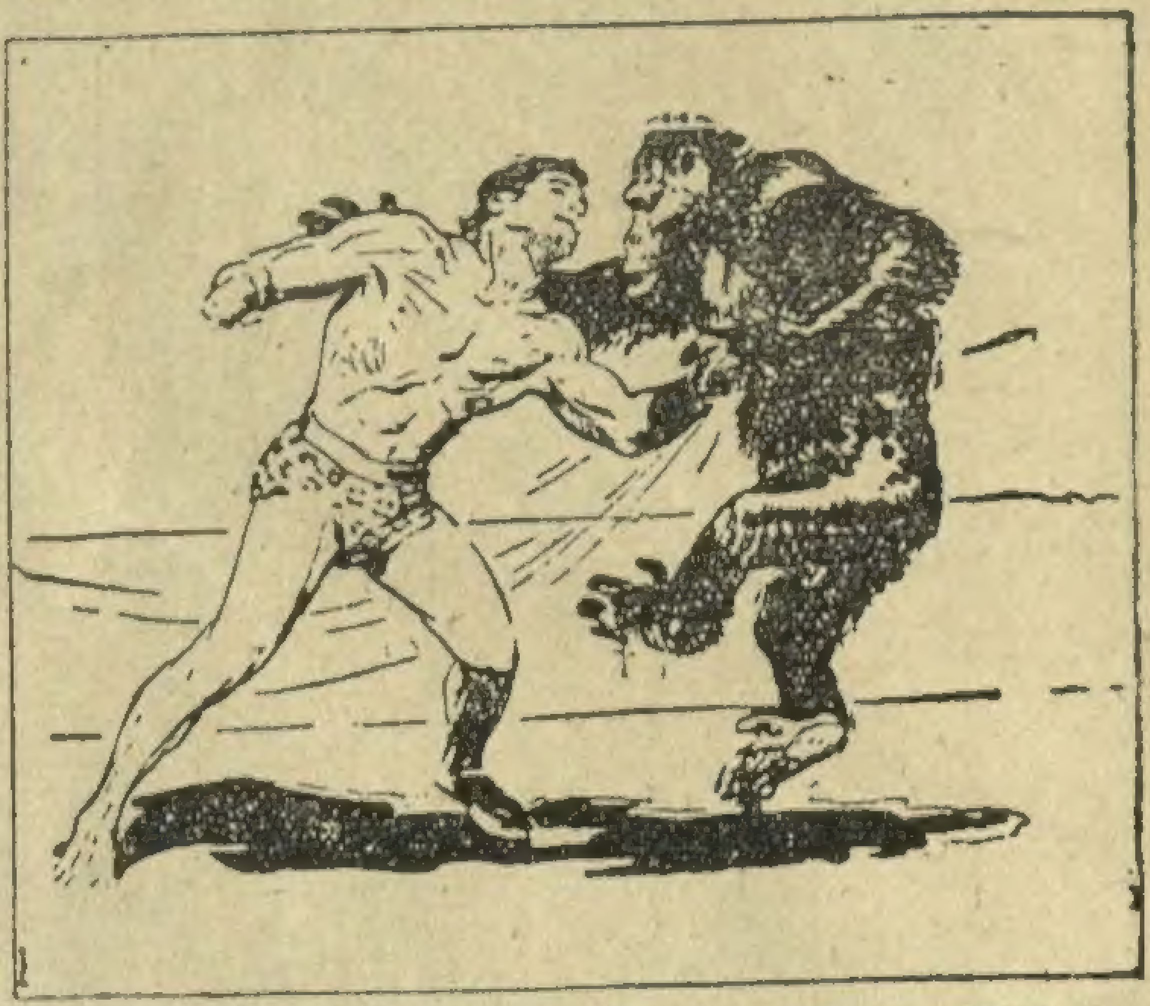

261 — Ancak, Tarzan bu goril kralının karnına, beyninde şimşek çaktıran öyle korkunç bir yumruk indirdi ki hayvan havada bir kez sallandı sonra Tarzandan öte tam beş adım ileri yuvarlandı, gitti. Bu görünüşe herkes korku ile bakıyordu.

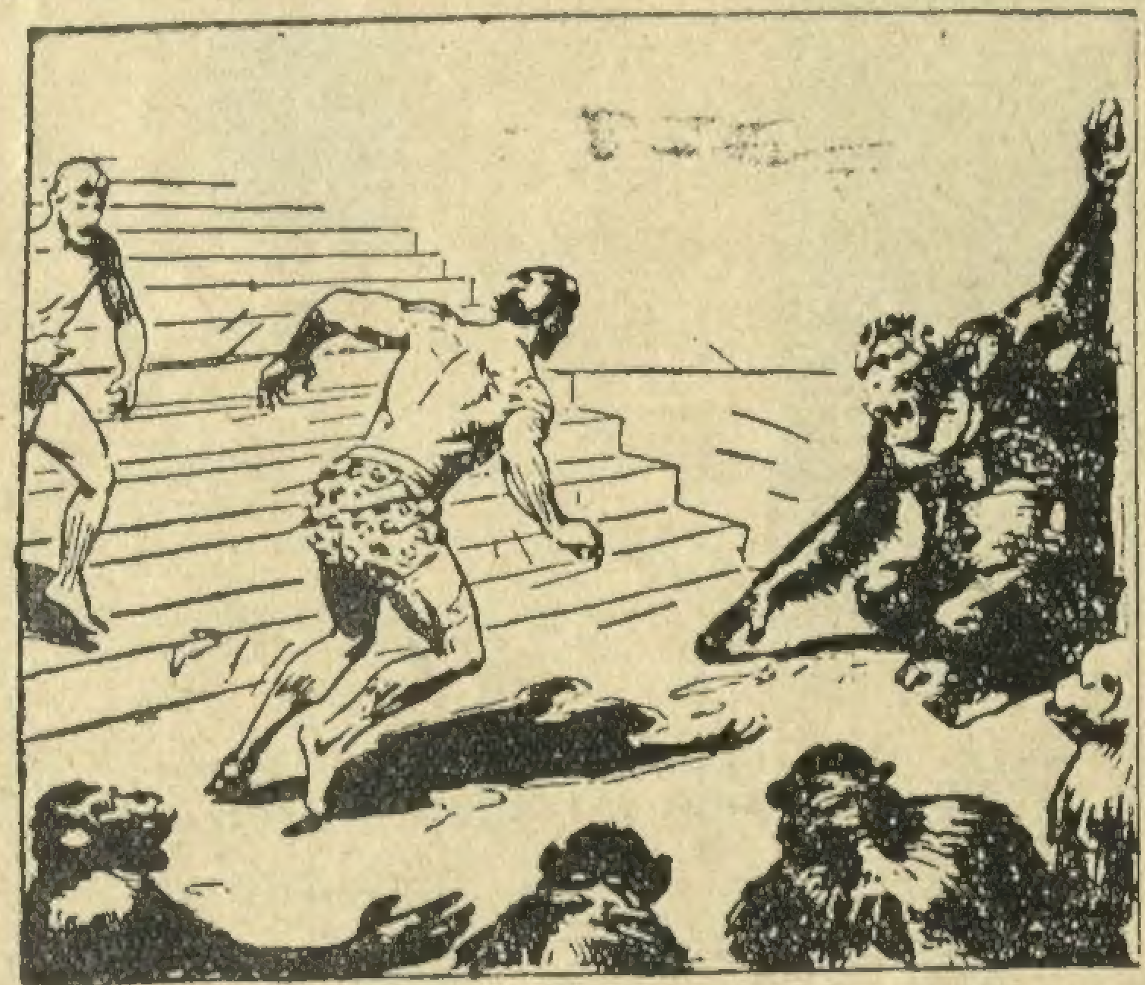

262 — Goril ne olduğunu şaşırmıştı. Öteki maymunlar da şaşkınlıkla olan bitene bakıyorlardı. Goril yerden kalkarak ikinci bir kez Tarzanın üstüne atılmaya hazırlandı. Tarzan da ondan gelecek atılışı karşılamak için kollarını açtı, Bankoyu bekledi.

263 — Tarzan kuvvetli ellerini, çelik parmaklarile Bankonun boğazına geçirdi, sıkmaya başladı, ezmeğe koyuldu. Sonunda Banko:

— Ka-Coda, diye haykırdı. Bu söz, boğuşmanın bitimini bildiriyordu.

Goril: «Bittim!» dedi.

264 — O zaman bütün maymunlar Tarzanı alkışlıyarak onu yeniden kral olarak tanıdılar. Maymunlar egemeni Tarzan yüzgeri ederek:

— Yeni kralınızın ardından geliniz, benim ardımdan koşunuz, bütün Mısırlılara ölüm.. Ölüm diye haykırıyordu.

265 — Bütün goriller bir anda değişiverdiler. Büyük bir gürültü sarayın içini sarmıştı. Tarzan ileri atıldı:

— Mısırlılara ölüm! ölüm! diyerek bağırıyor, merdivenlerde ilerliyor, arkasından bütün goriller Jan Kursiyenin üstünden atlıyarak geçiyorlardı. Tutamkon şaşırmış, korkmuş, elinden kırbacı düşürmüştü. Bu adam nasıl adamdı ki goriller onun sözünü dinlemişlerdi.

266 — Tutamkon haykırıp bağırırken arkada bütün Mısır muhafızları kalkanlarını ellerine almışlar, mızraklarını hazırlamışlar. Tarzanla gorillere karşı cenge anıklanmışlardı.

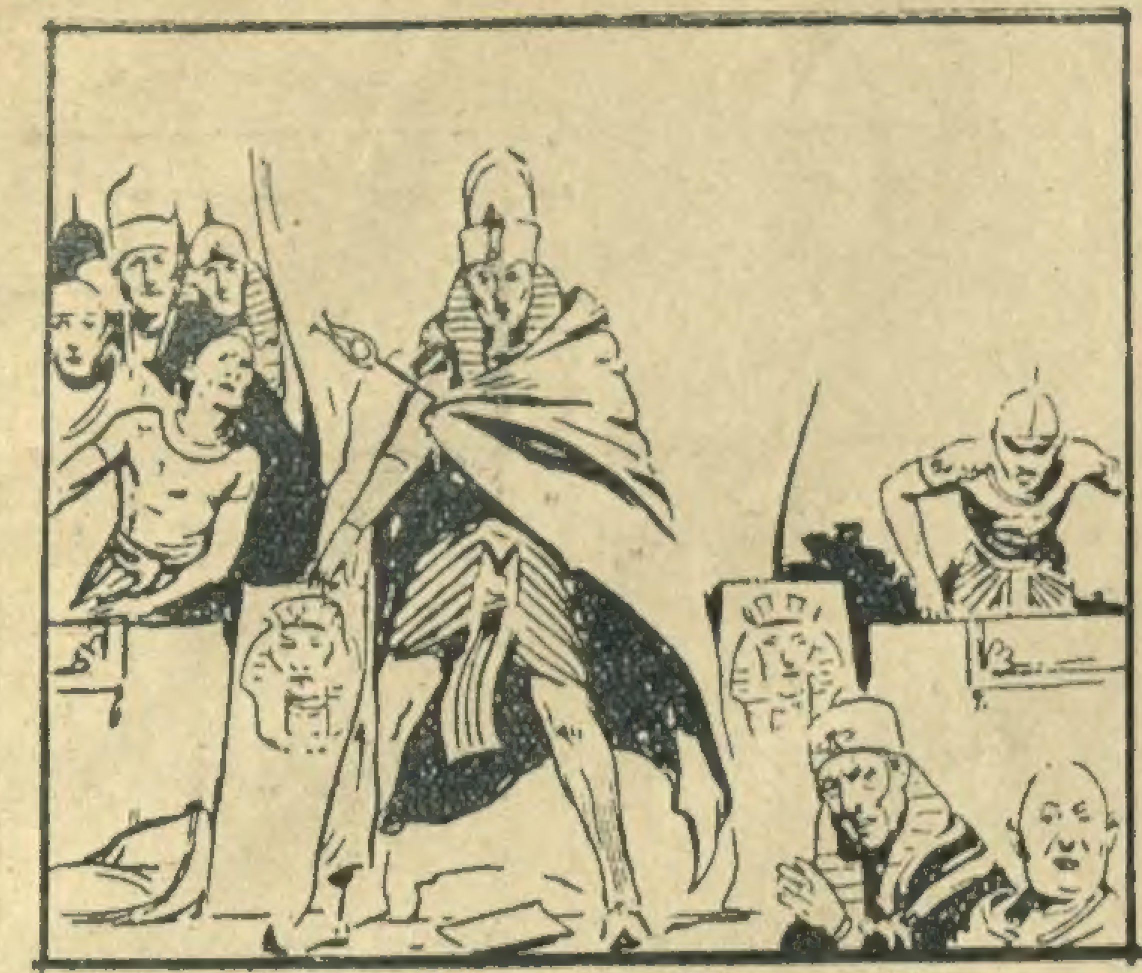

267 — Bu haykırıştan, bu bağırıştan, bu korkulu atılıştan omağında oturan Firavun birdenbire yerinden kalktı. Çok korkmuştu. Kaçmayı düşünüyordu. Çünkü işi bitikti. Belki şimdi kendi gorillerinin elinde paramparça olabilirdi.

268 — Jan Kursiyeye, Tarzanın bu sevgili dostuna gelince:

O zavallı yerinden bile kalkamadan goriller onu çiğneyip geçiyorlardı. Merdivenlerin üstünde boylu boyunca serilip kalmıştı.

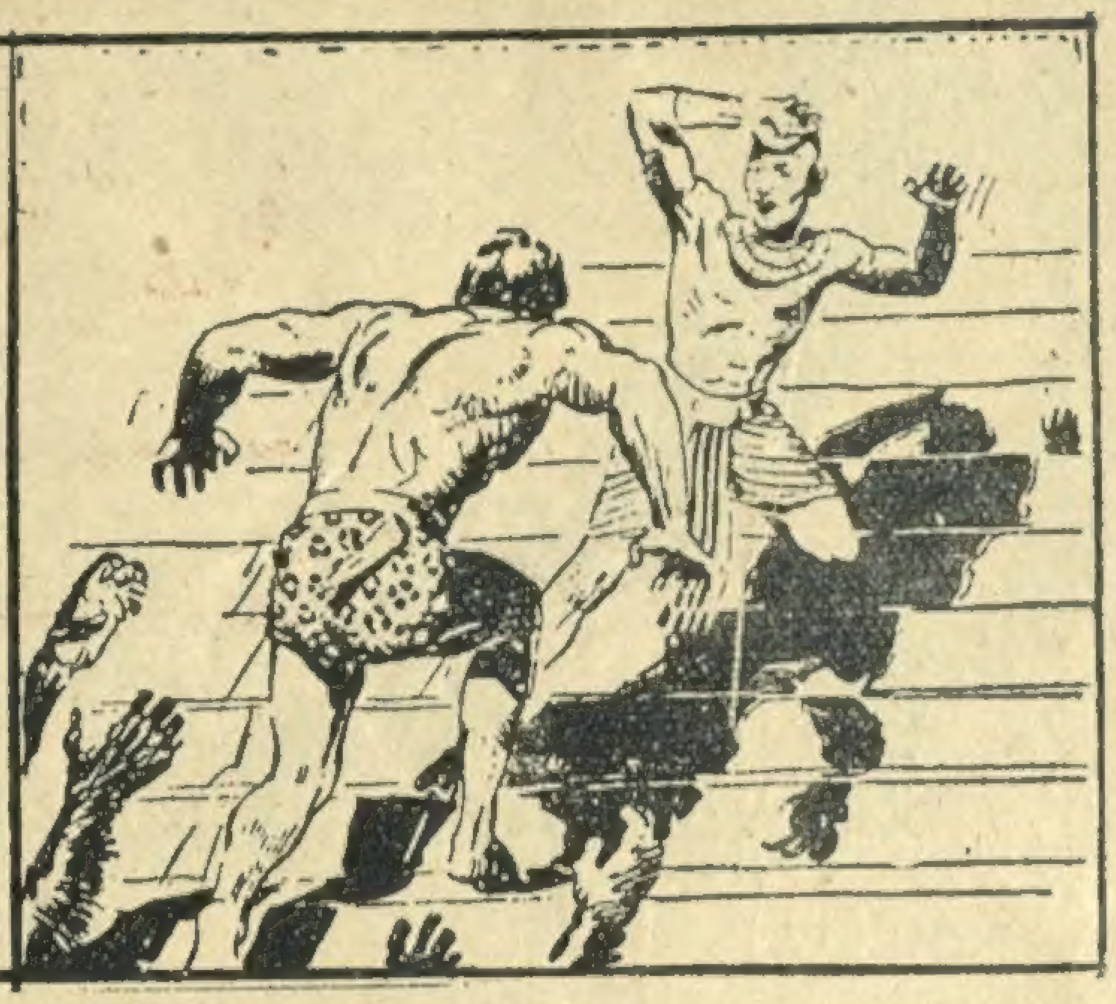

269 — Tarzan kırbaçlı Tutamkonun yanına varınca o da tıpkı büyük goril gibi Mısırlı dilince bağırmaya başladı:

— Ka-Go-da. Bunun anlamı alt oldum, pes! demekti ve adam geriledi.

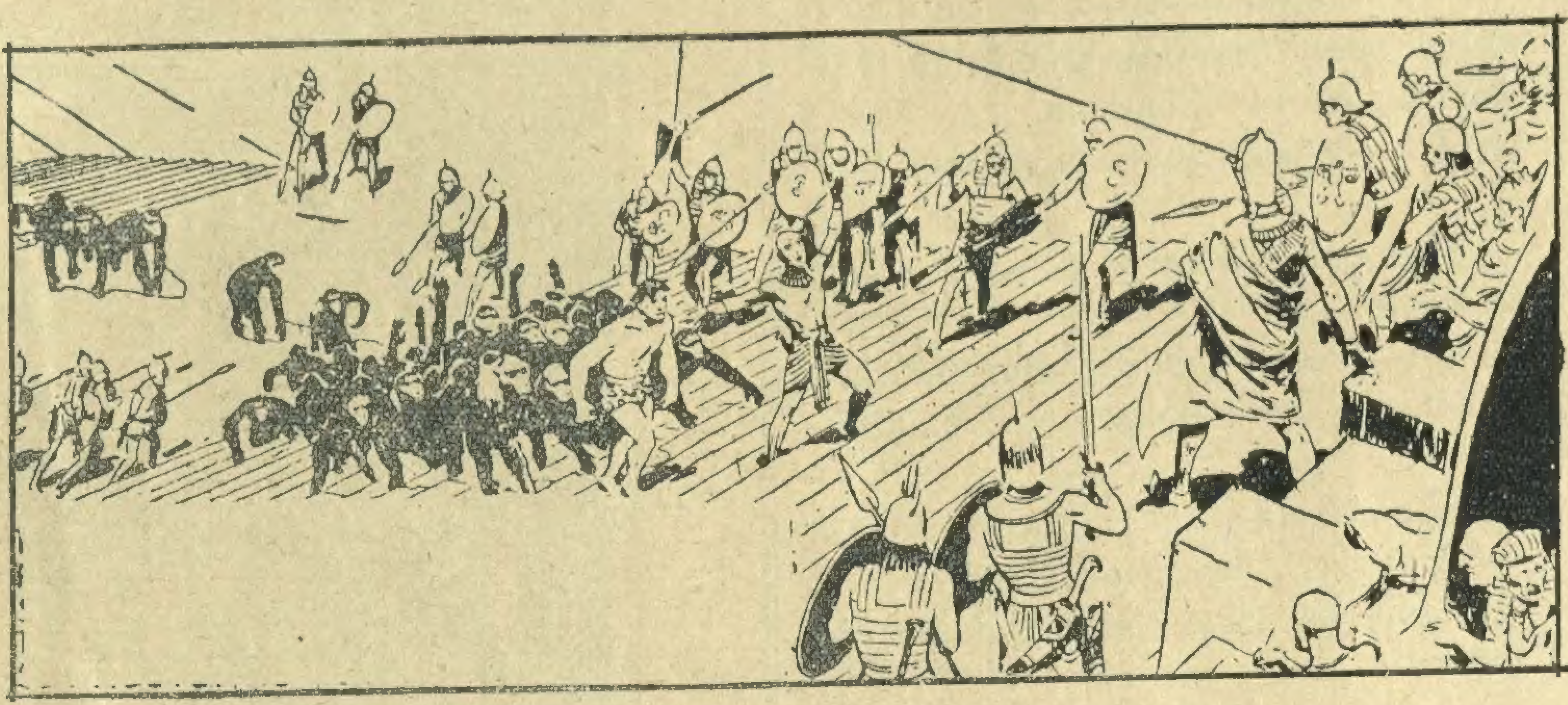

270 — Bir merdiven, bir merdiven daha açıldı. Tutamkon Firavunun önüne doğru koşarak yalvarmaya başladı:

— Oooh, ey güneşin oğlu, en büyük egemenimiz, ey yüce Firavun.. Maymunların Tanrısı Thothun ruhu belki bu adamın içinde krallığını kurmuştur. Yüce Firavunumuzdan başka bakınız herkes onun önünde eğiliyor, yere yatıyor.. dedi.

271 — Tutamkon ve Tarzan ilerleyip gidiyorlardı. Büyük papaz onları durdurdu: «Öyleyse dedi, eğer bu adam kutsal ise Tanrılarımız onu bize bildireceklerdir.» dedi.

272 — Büyük papaz, yanında Tutamkon olduğu halde Tarzanı tapınma sarayının bir ucunda (Apis) Tanrısının ayak ucundaki buhurdanlığı yaktı. İziz bir tarafta, yanında Apis öküz Tanrısı duruyordu.

273 — Sonra Tarzanı aldılar. Karanlık koridorlardan geçirerek büyük bir kabın içinde yanan bir ateşin alevile aydınlanan bir yere götürdüler. Büyük papaz orada Tarzanın kutsal bir insan olup olmadığını anlıyacaktı.

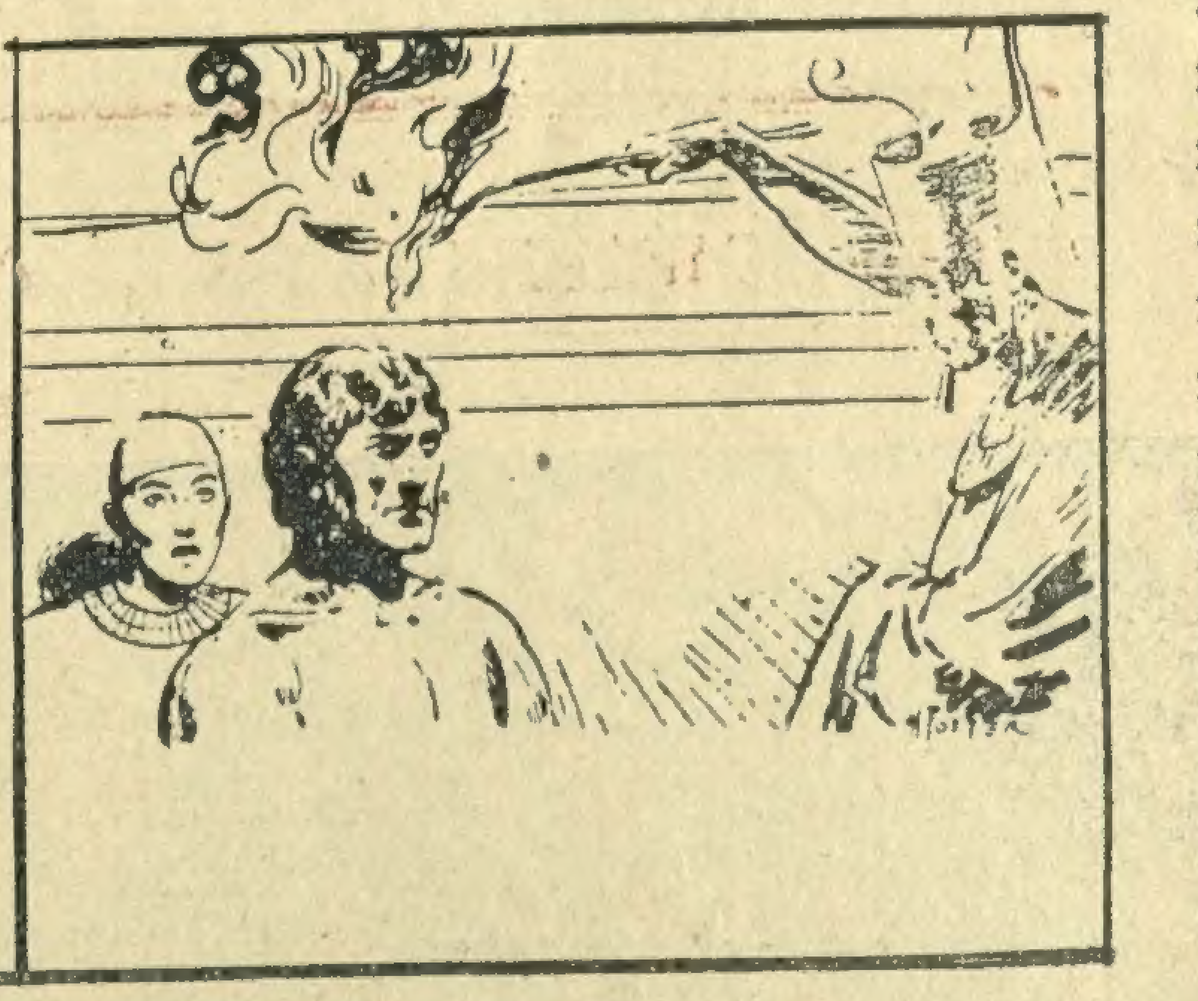

274 — Papaz, yanan büyük bir çubuğu alarak Tarzanın başının üstüne doğru kaldırdı. «Eğer dinimize hayınlık yapıyorsan şimdi bu ateşin altında yok olacaksın!» dedi. Tarzan sessiz duruyordu.

— Daha var —

Keloğlan Dünya

Başından geçenleri bütün çocukların kahkahadan kırıla kırıla okudukları

— Para verip te yiyecek mi aldın?

— Para ilân yiyecek almak bezin iş deyildir!

— Çalmadın ya?

— Ağzin kurusun! Bezin amca kizindan odunç aldi.n.

— Ödünç mü?..

— Ha?. Veresiye!

— Parasını sonra mı ödeyeceksin?

— Bu yolculuktan dönüncez bir timsah derisilan ödeşecayiz.

— Pahalı almışsın be!

Abraham içini çekti:

— Oldu bir kere, dedi. Kaziklandik! Al senda ye!

— Nedir onlar?

— Çürük limon ilan çiroz baliği!

— Başka bir şey bulamadın mı?

— Tutulmamış timsah kabugilan daha iyisini alamadim. Çiroz baliğini ağzinda yevele.. Limonun da suyunu iç kabuğini kokla!

— Hay burnun kopsun!.. Dedikten sonra, çiroz balığını aldım. Başladım gevelemeğe...

Tam bu sırada karşımıza bir gölge dikildi. Daha ne oluyoruz? demeğe kalmadan bir ses ingilizce sordu:

— Kimsiniz?

Hiç istifimi bozmadım:

— Yolcu! dedim.

— Burada ne arıyorsunuz?..

— Dinleniyoruz!

Adam sözlerimi iyi bulmamış olacak ki elektrik fenerini yüzüme tuttu. Az kalsın gözüm kör oluyordu.

— Çek feneri dedim!

Adam:

— Hele bir ayağa kalkın bakalım, dedi.

Abraham ile ben kalktık, yanyana durduk.

— Arkamdan gelin sizi üçüncü kaptana götüreceğim! dedi.

Tuttuk yolu, önde ben, arkada karnında köpek yavrusile Abraham.

Yolda türkçe ve yavaş sesle Abrahama:

— Ban bak sersem! dedim.

— Söyle! dedi.

— Ne sorarlarsa, bilmiyorum, hatırlamıyorum der bana bakarsın?.. Anladın mı?

Abraham kızdı:

— Anladik!.. diye homurdandı.

Kaptanın karşısına çıktık. Adama bizi gösterdi:

— İki yabancı!. dedi.

Kaptan bizi süzdü. Hele merak içinde komikleşen Abrahama bakarken biraz sırıttı bile... Sonra bana döndü:

— Bu gemide yolcu musunuz?. dedi.

— Evet! dedim.

— Ben sizi tanımıyorum.

— Sizin tanıdığınız yolculardan değiliz!

Kaptan bu sefer Abrahama döndü:

— Siz de mi gemide yolcusunuz? de-

di.

Abraham bu sırada dişinin kovuğuna kaçan bir çiroz balığını çıkarmakla meşguldü.

Çizen: ORHAN DOLON

AFACAN DÜNYAYI

155 — Gemiden çıkma merasimi yapıldıktan sonra Çin valisi her üç sahte Çinliyi evine davet etti. Bir tabur halinde valinin evine yollandılar. Afacan, Topuz, Bilgin bu işten nasıl sıyrılacaklarını düşünüyorlardı. Fakat vaziyetlerinden kuşkullanacak hiçbir şey yoktu. Bilginin burnu hâlâ acıyordu. Karınları da çok acıkmıştı.

156 — Vali onlara büyük bir ziyafet vermek istiyordu. Önlerine bir takım acaip masalar konulmuş, çoktandır yemek yemiyen afacanlar da masaların önünde bağdaş kurmuşlardı.

Şampiyonu

K...n'ın yeni bir romanı. *Yazan : Aptullah Ziya KOZANOĞLU*

— Ne bileyim?.. dedi.

Kaptan kızdı:

— Peki ben mi bileceğim?

— Neyi?

— Sizin yolcu olup olmadığınızı?

— Bilmem?

— Beni tanıyor musunuz?

— Hatırlamıyorum.

Kaptan yumruğile masaya vurarak bana döndü:

— Fakat sonu fena olacak!

— Ne gibi?..

— Sizi geminin hapishanesine atacağım!

— Niçin?

— Yolcu değilsiniz?

— Yolcu olmadığımızı nereden anladınız!

— Peki gösterin biletinizi.

— Bilet almadık ki gösterelim!

— Ne? Nasıl bilet almadınız mı?

— Hayır!..

— Peki burada ne arıyorsunuz?

— Davet edildik.

— Ne?!.

Abraham da beni tasdik etti:

— Davet edildik!

— Gemiye mi?

— Tabiî!.

— Kim davet etti?

— Bir yolcu!

— Adı ne!

Abraham atıldı:

— Unuttuk!

Kaptan bana döndü. Gözleri dönmüştü.

— Alay mı ediyorsunuz? Birisile bahse mi tutuştunuz? Rica ederim bizi fazla üzmeyiniz!

— Üzülecek bir şey yok, size doğruyu söylüyoruz kızıyorsunuz!

— Doğruyu mu?

— Tabiî!.. Evvelâ yolcuyuz!.. Buna hiç şüphe etmeyin işte gemi, işte biz işte siz!... Sonra biletimiz yok çünkü almağa vakit bulmadan gemi kalktı... Birisi tarafından bu gemiye çaya çağrıldık geldik, köpeğimiz kaçtı, ararken gemi kalkmış... Hem biz limanda duran öbür geminin yolcusu idik.

— Normandinin mi?

— Evet!..

— Biletleriniz nerede?..

— O gemide kaldı. Bavullarımız her şey?

— Peki şimdi ne olacak?

Ben cevap vermeden arkamızdan tatlı bir ses geldi:

— Olacak bir şey yok. Bavullarına ve biletlerine kavuşuncaya kadar bizim misafirimizdirler.

Geri döndüm.

Bizi gemiye çağıran Mısırlı kıza hemen saygı ile eğilerek geriledim. Kız içeri girdi. Kızı görünce Abraham geniş bir nefes aldı. Kaptana döndü:

— Daha var —

OLAŞIYOR

(GEÇEN SAYILARIN ÖZÜ)

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin, kapalı oldukları Çinli korsan gemisinde dümenciyi bağlamışlardı.

157 — Bizim üç arkadaş için yemekler, namlı aşçılar tarafından pişirilmişti. Çinlilerin çok sevdikleri yemekler arasında fare dolması, fil ayağı yahnisi, kokmuş yumurta çorbası vardı.

158 — Yemekler sıra ile Topuz, Afacan, Bilginin önlerine kondu. Fakat bu yemekler afacanların hiç hoşlarına gitmedi, zaten hoşa gidecek şeyler miydi? Hele Topuzla Bilginin haline bir bakın.

159 — Çin valisi fare dolmalarını büyük bir lezzetle yutuyordu. Kendisine sorsanız bundan daha lezzetli bir yemek bulunamazdı. Bakalım bizim afacanlar yemekleri yiyebilecekler miydi? *-Daha var-*

MONOLOĞ

Başıma Gelenler!.

Aman yarabbi!... Neydi o gün.. Hâlâ düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Hele size de bir anlatayım. Her gün gibi o gün de erken kalkmış, yıkanmış, kahvaltımı etmiş doğruca güle güle mektebe gitmiştim. Bahçede oynadık, zıpladık. Ders zili çaldı. Hepimiz sırayla sınıfa girdik..

İlk dersimiz tarih.. Bu dersi baş okuturumuz veriyor. O da sınıfa geldi. Ama ne geliş. Her zaman güler yüzlü, tatlı sözlü baş okuturda, surat bir karış. Yüzünden düşen bin parça olacak, burnundan soluyor. Siyah tahtaya doğru öfkeyle bir soludu. Tahtadaki tebeşir tozları havalandı. Sisli havada Haliç vapurları gibi birbirimizi göremez olduk. Biz hep ayakta duruyorduk. Derken sis dağıldı. Andı okumağa başladık. Türküm.. Doğruyum. Yasam büyüklerimi saymak, küçüklerimi korumak..

Setvel tahtasile kürsüye bir vurdu. Tüfek patladı sandık. Susun terbiyesizler!.. Ben size büyükleri saymayı gösteririm, dedi. Hepimiz sustuk. Korkuyla donakaldık. Elindeki beyaz kâğıdı açtı. Dinleyin bu, «Kültür Bakanlığından» gelen buyruktur. Okuyacağım ona göre bundan sonra ayağınızı denk alın...

28 inci okul baş okuturluğuna Kültür Bakanlığının şu sayılı, şu tarihli buyruğu yukarıya yazılmıştır. Bunun tıpatıp yapılması gerektir.

1 — Bundan sonra ders aralarında teneffüs yapılmıyacaktır.

2 — Çocuklar da bahçede oyun oynamıyacak, gürültü etmiyecek, bir çıt bile çıkmıyacak, dışarıdan geçenler mektepte hiç kimse yok zannedecekler.

3 — Gündüz olduğu gibi gece de okullarda ders yapılacak. Çocuklar ancak sıralarında dirsekleri üzerinde iki saat kadar uyuyacaklardır.

4 — Sütü yağ yapmak için nasıl yayıkta döverlerse, çocukları da adam yapmak için öylece sabah, öğle, akşam üç defa dövmek lâzımdır.

5 — Cenubî Amerikada bu öğütleri yapan bir şehirde az zamanda çok adam yetişmiştir.

Anladınız mı, kulaklarınızı açın..

Bir arkadaş Çetin,

— Suçumuzu bağışla baş okutur, bundan sonra hiç evimize gitmiyecek miyiz? dedi.

Baş okutur gözlerini açtı. Gökgürültüsünü andıran sesle ben size gürültü yapmayın, konuşmayın demedim mi? Gel buraya bakayım dedi. Yere yıktı. Pestilini çıkarıncıya kadar dövdü. Dövülünce sütten yağ çıkarmış ama Çetinin gözünden ateş, vücudünden ter, dişlerinden kan çıktı. Hepimiz korkudan zangır, zangır titremeğe başladık.. Sonra okutur temizlik yoklamasına başladı.

Sıra bana gelince bağırdı:

— Neye tırnaklarını kesmedin?..

Bir de ne bakayım tırnaklarım upuzun cadı gibi değil mi?.. Korkumdan ne yapacağımı şaşırdım.

— Şey.. şey.. Vallahi sabahleyin erkenden kesmiştim. Gözü çıkasılar gene büyümüşler..

İğrenerek kulağıma baktı:

— Vay vay vay bu nasıl kulak, bu nasıl kir; kulaklarının deliği tıkanmış. Yat bakayım, dedi. Beni sıradan zorla çekerek bir çelmeyle yere devirdi. Pata, küte... Pata küte... dövecek.

Baktım papuç pahalı kurbağa gibi dört ayak üstü sekerek açık bulunan kapıdan kendimi dışarı attım. Ondan sonra dört nala sokağa.. Arkamdan hademe falan koştu ama yakalanır mıyım.. Ne kadar koştum bilmiyorum, kendimi bir bahçelikte buldum. Kan ter içinde bir ağaç altına yıkıldım. Bir hayli dinlendim. Mis gibi esen serin rüzgârı hem ciğerime çekiyor, hem düşünüyordum. Vay canına bu nasıl şey. Teneffüs yok, gürültü yok, oyun yok, geceleri de ders var.. 2 saat dirsek üstünde, sıralar üzerinde uyku; oh ne âlâ. Ondan sonra zihin açıklığı ile hafif, hafif gene ders..

Sütten yağ çıkarır gibi döverek adam çıkarmak.. Hem günde üç defa yemek yerine dayak.. Sabah, öğle, akşam... Bu nasıl buyruk? Bu nasıl şey, bunlar topu birden kaçırdılar mı acaba?... Yoksa ben mi kaçırdım.. diye derin, derin düşünüyordum. Bir de başımı yukarı çevirdim. Ne göreyim? Altında gölgelendiğim ağaç kiraz ağacı değil mi?. O kadar çok kiraz var ki sanki dalları kırılacak; kırmızı, kırmızı, cici, cici oh...

Hemen koparmağa, hem yemeğe hem de mendilimi doldurmağa başladım.. Uzaktan.. yangın borusu gibi bir ses:

— Heeeyyy... Heeeyyy...

— Eyvah bekçinin sesi.. Yandık..

Kaçayım, oturamayım derken bekçi beni yakaladı:

— Ulan... Şeytan oğlu şeytan ne yapıyorsun kirazları..

— Hahahahayır... Amıııca... Hahayır, ben onları koparmadım..

— Ya bu mendildekiler ne?..

— Şeşeşey... Onlar kendileri.. kopmuşlardı da. Ben yerlerine takıyordum.

Belimin ortasına kalın sopasile bir vurdu.. Kuyruğu kopmuş kertenkele gibi yere yıkıldım, bayılmışım..

Oradan nasıl kurtuldum, bilmiyorum. Kendimi bir deniz kenarında buldum. İki çocuk suda yıkanıyorlardı.. Kendi kendime olur şey değil hiç bu havada yıkanılır mı dedim..

Elimi suya uzattım. Olur şey değil. Deniz hamam suyu gibi sıcak.. Hemen ben de soyunmağa başladım. Az belâmı atlattık. Kafama kan hücum etti.. Gözlerim kıpkırmızı.. Şurada bir yıkanayım açılayım dedim. Cump... denize. Sular sıcak bir kucak gibi beni kucaklıyor, serin bir el gibi başımın ateşini alıyor. Kendi dilile sıkılma çocuğum bunlar olagan şeylerdir. İnsan başına gelir, demek istiyordu..

Bir de etrafıma baktım; öbür çocuklar koşa koşa sahile çıktılar. Elbiselerini aldılar, kaçmağa başladılar. Ne oluyordu? Niçin kaçıyorlardı? Ne vardı? Düşünmeğe kalmadı.. İri, yarı bir polis sahile geldi. Ben sana burada bu mevsimde yüzmeği gösteririm dedi elbiselerimi koltukladı, gitti.. Eyvah... Bu da mı başıma geldi?

Çırçıplak sudan çıktım. Bağıra, yalvara... Amca amca ne olur, elbiselerimi ver; bir daha girmem. Diye arkasından koşmağa başladım. Beni böyle çırçıplak zırıl zıpıldak görenler kahkahalarla gülüyor.. Mahalle çocukları arkamdan yuha... Yuha... diye bağırıyordu.. Kan ter içinde uyandım.

Oh... Yarabbi... Rüya imiş.. Başımdan annem hem beni okşuyor. Hem de tatlı sesile haydi kalk yavrucuğum.. Afacan kalk... Mektep zamanı geldi, diyordu.

İHSAN ERİTEN

Öz Türkçe

Kelimeleri belliyelim ve cümlelerde kullanalım.

[Bu sayıdan başlıyarak size osmanlıca kelimelerin öz türkçelerini veriyoruz. Bu sözleri belleyin ve belletin, evde annenizden, babanızdan osmanlıcalarını hiçbir zaman kullanmamalarını dileyin.]

BİRİNCİ LİSTE

1 — *Hâkim* (Souveraine) : Egemen
Hâkimiyet : Egemenlik
Misal : *Hâkimiyet milletindir* : Egemenlik Ulusundur.
2 — *Müstakil* : Erkin, Bağınsız
İstiklâl : Erkinlik, Bağınsızlık
Misal : 1 — *Biz müstakil bir milletin çocuklarıyız* : Biz Erkin bir ulusun çocuklarıyız.
İstiklâl mücadelesi : Erkinlik savaşı
2 — *Müstakil meb'uslar* : Bağınsız saylavlar.
Türkiyede mahkemeler müstakildir : Türkiyede Hak yerleri Bağınsızdır.
3 — *Sanayi* : Endüstri, *Sınaî* : Endüstriel.
4 — *Hür* (*T. Kö*) : Özgen, *Hürriyet* (*T. Kö*) : Özgenlik,
5 — *Serbest* : Özgür.
Misal : *Serbest mıntaka* : Özgür-bölge.

İKİNCİ LİSTE

1 — *Mamur* : Bayındır.
a) *Mamuriyet* : Bayındırlık.
b) *Nafıa*
İmar etmek : Bayındırmak.
Misaller : *Ankara bayındır bir şehir olmuştur. Memleket bayındırlık yolundadır. Bütün Devlet yapı işleri Bayındırlık bakanlığına bağlanmıştır. Biz yurdumuzu bayındırmaktan ve geliştirmekten başka bir şey düşünmüyoruz.*
2 — *İnkişaf etmek* : Gelişmek, *İnkişaf ettirmek* : Geliştirmek. *İnkişaf* : Gelişim, gelişme.
Misal : *Türkiyenin ekonomik gelişimi günden güne artıyor.*
3 — *Milkî* : Sivil.
4 — *Askerî* : Süel (Militaire)
Not : *«Asker» kelimesi «Soldat» anlamına türkçedir.*
5 — *Cemiyet, şirket* : Sosyete.
Misal : *Türk cemiyeti* : Türk sisyetesi.
Şeker şirketi : Şeker sisyetesi.
İçtimaî : Sosyal.
Not : 1 — *Türk kökünden gelen «Cemiyet» şu anlamda kullanılacaktır:*
Hilâliahmer cemiyeti : Kızılay cemiyeti. Dil cemiyeti. Gazeteciler cemiyeti.
Not : 2 — Gazetemize gönderilecek yazılarda bu kelimelerin Osmanlıcaları kullanılmamasını rica ederiz.

ÜÇÜNCÜ LİSTE

1 — *İtimat* : güven. *İtimat etmek* : Güvenmek.
...*Asayiş ve emniyet* : Güvenlik.
2 — *Huzur ve sükûn* : Baysallık
Yurtta güvenlik ve baysallık, ülkümüzdür.
Not : *Güven ve güvenç kelimelerinde şu ayrıma dikkat edilmelidir.* :
1 — Orduya güvenimiz vardır.
2 — Ordu bizim güvencimizdir.
(Medarı emniyet ve itimadımızdır.)
3 — *Temin etmek;*
1 — İnançlamak, inan vermek,
2 — Sağlamak,
3 — Elde etmek.

— Daha var —

ŞARLO HİNDİSTANDA : 4

17 — Şarlo, kara tenlilerin kralı on üçüncü Ki-Ju-O-Yoyo dan yakayı kolaylıkla kurtarmıştı. Oralarda durmağa gelmezdi. Tabanları kaldırdığı gibi ormanın yolunu tutturdu.

18 — Bir iki saat yol aldıktan sonra karnı açlıktan zil çalmağa başladı. Sağa sola bakındı. Birdenbire «bak hele, bir kangal muz var!» diye bağırdı. Evet devrilmiş bir ağacın kütüğünde beş tane koskocaman muz vardı. Eğer Şarlonun karnı o kadar aç olmasaydı gözünü açar muzların durumunu biraz tuhaf bulurdu.

19 — Ancak bilirsiniz ya: «Aç karnın kulağı olmaz» derler. Şarlo bu sözü yalancı çıkarmamak istiyormuş gibi muzların üstüne atıldı. Elini atar atmaz da ellerinden yukarıya doğru çekildiğini gördü.

20 — Yukarıda yarı adam yarı maymun biçiminde bir yaratık gördü. Şarlo «vay anam bir gorilin eline düştük» diye bağırdı. Bu yaratığın «aldanmıyorsun dostum» diye karşılık verdiğini duyunca büsbütün şaşırarak «hele bak konuşuyor da» dedi. Maymun suratlı herif «iki yaşımdanberi konuşurum» karşılığını verdi.

21 — Haydi, haydi üzülme, gel de ne var ne yok beraber yiyelim. Bak şu timsah budu sövüşüne! «Kendime saklıyordum doğrusu» Şarlo daha çok söyletmedi. Açlıktan karnı davul dümbelek çalıyordu. Tıka basa tıkınmağa başladı. Şöyle biraz soluk alınca, maymun suratlı adam başından geçenleri anlatmağa koyuldu: «Bundan tam bir yıl önce idi. Kaptan Raskas denilen herif beni buraya çıkardı.

22 — Kasaba et satar gibi bu adanın hakanına sattı. Ben de gardiyanın bir dakikalık dalga geçmesini fırsat bilerek tabanları kaldırdım. Arkamdan elinde yaman bir topuz taşıyan birisi kovalıyordu. Var hızımla koşuyordum. Şaka değil; herif bir yetişse, kafama topuzu indirdiği gibi beni öteki dünyaya yolcu edebilirdi. Can pazarı bu!..

Akılsız Karı Koca

— KOMEDİ 2 PARTİ —

YAZAN: . . . . NECDET RÜŞTÜ

BİRİNCİ PARTİ :

[Orta halli bir ailenin temiz bir odası. Bay Bican mindere oturmuş, önünde bir deftere yazı yazar. Bu sırada karısı Bayan Ülker içeri girer:]

BAY BİCAN

[Hem yazar, hem okur:]

Üç lira elektrik.. Yirmi iki de kira..
Otuz kiler harçlığı.. Tütün de altı lira..
Fistan parası ister ayda on lira bayan,
Gene para yetmedi, gördün mü?.. Borca dayan!..

BAYAN ÜLKER

Kâğıda ne yazarsın sayıları bir dizi!..

BAY BİCAN

Ev için yazıyorum ben harçlık listemizi!..

BAYAN ÜLKER

Akçe biriktirelim, ekonomi yapalım!..

BAY BİCAN

Sonu rahata eren çıkar yola sapalım!..

BAYAN ÜLKER

Fistanım yırtılırsa yamayıp diktirmeli!..

BAY BİCAN

Harman gibi saçmayıp, akçe biriktirmeli!..

[Odadaki masa başında dersine çalışan küçük Kaya başını kaldırır:]

KAYA

Baba!.. Ben Afacana abone olacağım!..

BAY BİCAN

Korkma.. Abone için ben akçe bulacağım!..

[Karısına dönerek:]

Bayan!.. Dinle: Bu evde yaşıyoruz üç kişi,
Ben gidip çalışırım, sen görürsün ev işi,
Bir de çocuğumuz var.. Sıkıntı çekmeyiz pek!..

KAYA

Hayır, bu kadar değil; bir can daha var: Köpek!.

BAY BİCAN

Düşünülecek iştir bu köpeğin boğazı:
Otuz kuruşluk et yer sabah, akşam en azı!..
Bayan!.. Bana kalırsa: Bu köpeği satalım?..

BAYAN ÜLKER

Evet!.. Alıcı bulup, başımızdan atalım!..

BAY BİCAN

Ortalığı kirletir, bağırması da caba!..

BAYAN ÜLKER

Bay!.. Bu, kurt köpeğidir.. Ne verirler acaba?..

BAY BİCAN

Belki beş lira eder.. Çünkü ortalık kesat!..

BAYAN ÜLKER

Çok güzel!.. Alıcı bul, hemen şu köpeği sat!..

[Bay Bican evdeki kurt köpeğini alıp sokağa çıkar:]

İKİNCİ PARTİ

[Perde açılır. Gene o evin odası. Çocuk uyumaktadır. Kadın da yün örer. Kapı açılır, Bay Bican girer, götürdüğü köpek gene elindedir:]

BAYAN ÜLKER

Ne o?.. Satamadın mı?.. Neye getirdin geri?..

BAY BİCAN

Sorma!.. Köpeğin varmış meğerse çok değeri!..

BAYAN ÜLKER

Ne demek?.. Anlamadım?..

BAY BİCAN

Dur, anlatayım hele:
Köpeği satmak için, ediyordum acele,
Biri beş lira verdi, biri on lira.. dedi,
Biri bağırdı: On beş.. Biri dedi: On yedi!..
Bir çığırtgan dedi ki: «Sen bana yüzde on ver,
«Yazık olsun, ben onu çoğa satmazsam eğer!..»
Verdim, köpeği.. Gitti.. Baktım az sonra geldi,
Dedi: «Otuz liraya kadar köpek yükseldi!..»
«Demek ki çok değerli, ben alacağım!..» dedim,
Aradaki adama otuz lira ödedim!..
Gene kendi malımı alıp getirdim eve,
Artık biz bu köpeğe bakarız seve, seve!...

BAYAN ÜLKER

Bravo.. İyi yaptın.. Sen aklınla yaşa, bay!..
Benimkinin yanında sen bu işi hiçe say,
Öyle bir şey yaptım ki, duysan buna şaşarsın,
Tam ekonomi.. dersin.. sevincinden taşarsın:
Bugün bakla alırken oldum biraz geveze:
Bizim zarzavatçıyı tuttum bir parça söze,
Altın bileziğimi kilo yanına attım,
O, beni çok aldattı.. Ben de onu aldattım:
Ağır çektiği için, aldım daha çok bakla,
Bu, yaptığım kurnazlık hiç gelir miydi akla!..

[Kendi köpeğini gene kendisi otuz liraya alan Bay Bican, karısının iki gram bakla için altın bileziğini vermesini beğenir. Sersem sersem başını sallar:]

BAY BİCAN

Ben sokakta, sen evde.. Yoluna koyduk işi,
Bizim gibi kurnazdır bu acunda kaç kişi?!..

[Perde iner.]

NECDET RÜŞTÜ

CANGAZA ile PALAVUZ

- Palavuz..

— Ne var Cangaza!..

— Bu hafta öykü (hikâye) sırası bende..

— Anlat bakalım..

— Sorma.. Ben de geçen cuma günü ava gitmiştim. Hani bilirsin, benim cins köpeklerimden Çomar vardır ya.. O bir tavşan kovalıyordu. Çomar gebeydi, tavşanın ardından koşmamasını istiyordum. Arkasından bağırdım, çağırdım, olmadı. En sonunda uzaktan kulağıma hafif hafif bir sürü köpek sesleri gelmeğe başladı. Önce kulaklarıma inanamadım. Ancak, bir de ne göreyim. Tavşan da gebe değil mi imiş. Korkusundan vaktinden önce doğurmuş. Köpeğim de koşarken yavrulamış. Şimdi tavşan yavruları anadan doğma bir duygu ile kaçmaya başlamışlar, bunları gören benim Çomarın yavruları da dururlar mı hiç?.. Onlar da tavşan yavrularını kovalamaya başlamışlar. Öyle ki bir tavşan, bir köpekle başlıyan av, geçen cuma altı tavşan, altı köpekle bitmişti.

— Vay canına be.. Yaman şey. Yalnız sen beni mat etmek istedin ama sen de gelecek hafta benden öyle bir öykü dinliyeceksin ki parmağın ağzında kalacak.

— Öyle olsun.. Gelecek hafta beklerim bu öykünü!..

— GRİMDEN —

MASAL

PERİ KUYUSU

İnsanlar; yakın zamanlara kadar bugünkü şeylerin bir çoğunu bilmiyorlardı. Nitekim çocukluğumda elektriğin, hava gazinin ne olduğunu yeryüzünde bilen yoktu. Zengin evlerinde petrol lâmbası, balmumu; yoksullarda yağ kandili yanardı. Bunların titrek ve zayıf ışıkları altında güçlükle çalışırdık.

Bunun gibi o zamanlardaki doktorluk da bugünkü kadar ileride değildi. Veba, kolera, tifo gibi hastalıkların aşısı bulunmamıştı. Bir yerde bir bulaşıcı hastalıklardan biri çıktı mı hemen çoğalırdı. Hergün yüzlerce kişi ölür, birçok evler boşalırdı.

İşte bu korkunç hastalıkların insanları kasıp kavurduğu o zamanlarda zengin bir çiftçi vardı. Karısile, ve bir de mini mini kızı ile beraber pek bahtiyar yaşıyordu. Bu kız o kadar güzel, ve o kadar şeker bir şeydi ki herkes ona «Cicibici» demekten kendini alamıyordu.

Birgün o taraflara yayılan öldürücü, bulaşık bir hastalık bu çiftliğe de uğradı. On, on beş gün geçmeden ne kadar insan varsa hepsini öldürdü. Sağ olarak yalnız üç kişi kaldı. Bunlar da bir hizmetçi kadınla kızı ve bir de Cicibici idi.

Besbelli ki hizmetçi kadın Cicibiciyi yalnız bırakmadı. Anasız, babasız kalmış bu yavruya bakmak için çiftliğe yerleşti. Bu hali o zaman gören olsaydı şimdi sizin de diyeceğiniz gibi « Yüz bin okay şu iyi yürekli kadına!... Zavallı yavrucağızı yalnız bırakmadı.» derdi.

Oysa ki bu kadın iyi yürekli bir insan değildi. Kızı ile beraber çiftliğe yerleştikten sonra birdenbire huyunu değiştirdi. Kendini bütün mal ve mülkün iyesi [*] yerine koydu. Cicibiciye bir yanaşma gözile baktı. Her işi ona gördürmeğe başladı. Hattâ kendi kızının söküklerini bile ona diktirdi.

Zavallı yavrucak o sıralarda yedi, sekiz yaşında olduğu için başına gelen bu büyük felâketi lâyıkile kavrıyamıyordu. Her sabah yatağından kalkar kalkmaz evi baştan aşağı silip süpürüyordu. Bir yıl geçmeden çamaşır yıkamağı, yemek pişirmeği de öğrendi.

Diğer taraftan hizmetçi kadınla kızı kendi keyiflerine bakarlardı. Sabahları yataklarını bile toplamazlardı. Bu işi de Cicibiciye bırakırlardı. Bütün vakitlerini yiyerek, içerek, süslenip gezerek geçirirlerdi. Bazı kere de kendilerini eğlendirmek için mutfakta veya çamaşırlıkta uğraşan Cicibicinin başına dikilirlerdi. Zavallı kızcağızın yaptığı işte hiç yok yere kusur bulmağa çalışırlardı. Sırtına vurarak, kollarını çimdikliyerek:

— Hınzır kız!. Mundar kız!. Diye bağırırlardı.

Ağlatıncaya kadar başından ayrılmazlardı. Zavallı yavrunun hıçkırıkları onlara sanki tatlı bir muzik gibi gelirdi. Minimini beyaz göğsünün sedef kaplı küçük bir armonik gibi titriyerek inip kalktığını görmedikçe rahat edemezlerdi.

Zaman geçtikçe Cicibicinin evdeki hali fenalaşıyordu. Çiftliğe gelen yeni işçiler doğruyu bilmediklerinden Cicibiciyi gerçekten bir yanaşma kız sanıyorlardı. Zavallı çocukcağız anasının babasının öz yurdunda her dakika kovulmaktan korkak bir sığıntı köpek gibi dolaşıyordu.

Artık bu haller o kadar dayanılmaz bir kerteye geldiler ki kızcağız bir çok günlerini kendi kendine ağlamakla geçirmeğe başladı. Mutfakta, çamaşırlıkta yalnız kaldığı sıralarda hemen küçücük iskemlesine oturudu. Gözlerinden musluk gibi yaş boşalırdı. Kabaran göğsünden çıkan hıçkırıkları kendi dinlerdi. Saatlerce ağladıktan sonra:

— Oh, bu da benim eğlencem!. derdı. Bazı kereler; Cicibici hıçkırıklarının arasında ocakta çatırdıyan odunlardan geliyormuş gibi güzel bir şarkı duyduğunu sanırdı. Bu şarkı sanki ona:

Mini mini Cicibici!
Sık dişini, yap işini!.
Bekle, bunlar hep geçecek!
Çok güzel günler gelecek!.
Derdi.

Bunun üzerine; Cicibici pek sevinirdi. Bir avuntuya [*] kapılarak hemen ağlamasını keserdi. Şarkı da dururdu.

Bununla beraber yıllar geçtiği halde hiç bir iyilik görmüyordu. Başına belâ olan hizmetçi kadınla kızından hergün dayak yiyordu. Ocak başında ağladığı sıralarda yine o şarkıyı duyuyordu. Fakat bir türlü «Güzel günler» gelmiyordu.

Cicibici tam on iki yaşına bastığı gün yine ocak başında ağlayor ve çıtırdıyan odunlardan çıkan şarkıyı dinliyordu. Birdenbire hizmetçi kadın içeriye girdi. Cicibicinin oturup ağladığını görünce gözlerini açarak zavallı kızcağızın üzerine yürüdü:

— Hınzır kız, oturup ağlamak iş görmek midir?.. Kalk, şu güğümü doldur!. Diye bağırdı.

Cicibici gözlerini kollarına silerek yerinden fırladı. Güğümü aldığı gibi koşa koşa kuyu başına gitti.

Kuyu evden epice uzakta idi. Suyu da pek derinde idi. Bereket versin bir çıkrığı vardı da su çekmek bir parça kolaylaşıyordu.

Zavalı kız ıkına sıkına su çekerken birdenbire ip koptu. Kova kuyuya düştü. Bunu duyan hizmetçi kadın kocaman bir odun yakalayıp Cicibicinin üzerine yürüdü. Avazı çıktığı kadar:

— Hınzır kız, kovayı bul! diye bağırdı.

Cicibici dayak yemekten çok korkarak hem ardından koşan kadından kaçtı, hem «Biraz durunuz, şimdi getiririm!» diye bağırdı.

Zavallının korkusu o kadar büyük idi ki ne yaptığını bilemedi. Gerçekten kovayı alıp gelecekmiş gibi kendisini kuyunun ağzından aşağı attı. Böyle birşey olacağını önceden hiç düşünmeyen kadın elindeki sopa ile bir anda kuyunun başına vardı. Fakat Cicibicinin suya düşmesile derinden uğuldaya uğuldaya yükselen gümbürtülerden başka hiçbir şey duymadı. Bu hale canı çok sıkıldı. Kendi kendine:

— Hay mundar kız, şimdi işlerimizi kim görecek?. diye homurdandı.

Cicibicinin evinden epice uzakta olan bu kuyunun içinde gizli bir mağara vardı. Mağara, upuzun, kapkaranlık bir yeraltı yolile birleşikti. Bu yoldan yarım saat ötedeki bir kulübeye gidilirdi. Kulübede çok zengin, iyi yürekli bir generalın bahçıvanı otururdu.

O sıralarda, o ülkenin kıralı çok fena bir adamdı. Yurdunu seven insanlar bu adamdan kurtulmak istiyorlardı. Bu yüzden sık sık generalın sarayında toplanıyorlardı. Kıralın gözcülerinden sakınmak için bu yeraltı yolundan gidip geliyorlardı.

Toplantı olacağı günlerde bu iyi yürekli insanlar birer birer kuyudan aşağı-

(*Lûtfen sahifayı çeviriniz*)

[*] *Sahibi.*

[*] Teselliye.

ya inerlerdi. Onlar her zaman mağarada bekleyen bir uşak karşılardı. Uşağın yaktığı ışınağı [*] alarak kulübeye varırlardı. Kulübede bekliyen bahçıvan da onları birer birer generalın yanına götürürdü.

Cicibici suya düşer düşmez gürültüyü duyan uşak mağaranın ağzına koştu. Bulunduğu yer pek yüksek olmadığı için hemen iğilip kızcağızı yakaladı, ve çok geçmeden mağaranın içine aldı.

O sırada general da mağaraya gelmişti. Cicibiciyi görür görmez bir yabancının kendi sırlarını öğrenmesinden korktu. Merakla uşağın yüzüne bakarak:

— Şimdi bunu ne yapacağız?. diye sordu.

Uşak Cicibicinin baygınlıktan kaskatı olmuş mini mini vücudunu kollarında tutarak:

— Ulu Başkan, [*] korkmağa lüzum yok!. Zavallı kız bayılmış, gözleri kapalı, hiçbir şeyden haberi olmadan dışarıya çıkarırım, dedi.

Bundan sonra Cicibiciyi yeraltı yolundan bahçıvan kulübesine getirdiler. Kollarını, bacaklarını oğdular. Çok geçmeden Cicibici gözlerini açtı. Kadının hâlâ peşinden koştuğunu sanarak:

— Oh, beni dövmeyiniz, şimdi kovayı bulacağım!.. diye bağırdı.

General ile adamları bundan birşey anlamadılar. Cicibiciye kuyuya nasıl düştüğünü sordular. O da başından geçenleri anlattı:

— Birgün annem ile babam öldüler. Ben kimsesiz kalınca bir kadın bana analık etmeğe başladı. Fakat bu kadın beni çok dövüyor. Her tarafımı çürük içinde bırakıyor. Demin su çekerken kovayı düşürdüm. Analığım eline kocaman bir sopa alıp «Kovayı bul» diyerek üzerime yürüdü. Ben de dayaktan kurtulmak için hemen kuyuya atıldım . Ne olur, kovamı verin de gideyim!. dedi.

General Cicibiciyi dikkatle dinledi. Onun sözlerinden halinden ne sıkıntılar çektiğini anladı. Bu kızı yanına alıp büyütmek istedi. Fakat o sıralarda yurdun yükselmesi için çalıştığından Cicibici ile uğraşamıyacağını düşündü. «Kovanızı Peri padişahı satın aldı. Al bunu analığa ver, daha çok sevinir» diyerek Cicibiciye bir torba altın verdi, ve bahçıvanla beraber evine yolladı.

Bahçıvan, gitikleri yolu görmemesi için Cicibicinin gözlerini bağladı. Kucağına alıp kuyunun başına getirdi. Kızcağızı yere bıraktıktan sonra gözlerini açtı «Haydi güle güle evine git kızım!» dedi.

[*] Meşaleyi.
[*] Reis.

Kadın Cicibici il karşılaşınca« İşler başıma kalmadı» diye sevindi. Kızcağızın getirdiği bir torba altını da görünce sevinci büsbütün arttı. Gözlerini merakla dört açarak hemen Cicibicinin önüne dikildi:

— Kız, bunları nereden buldun? diye bağırdı.

Cicibici başından geçenleri bildiği gibi şöylece anlattı:

— Kovayı bulmak için kuyunun dibine indiğim zaman gözlerimi yeşil ağaçlarla çevrilmiş küçücük bir kulübede açtım. Kovamızı Peri padişahının beğenip satın aldığını söylediler. Sonra bu torbayı elime verip gözlerimi bağladılar, ve beni güler yüzlü bir ihtiyarın kucağında yer yüzüne çıkardılar, dedi.

Bu sözleri işiten kadının hem kıskançlığı, hem çok kazanmak hırsı birdenbire canlandı. Avazı çıktığı kadar bağırarak öz kızını yanına çağırdı.

Ana ile kız koşa koşa kuyunun başına gittiler. Orada Cicibicinin yaptıklarını tekrarlamağa çalıştılar. Annesi kızına Cicibiciden işittiklerine göre birçok emirler verdi. En sonunda: «Perilerden bir torba altın almadan sakın geri dönme!» diye sıkı sıkı tenbih etti.

Bundan sonra kovanın kuyuya düşmesi için ipi iki taş arasında ezerek iyice incettiler. Su ile dolan kova gerçekten yarı yola gelmeden koptu. Derin kuyuda uğultular yaparak suya düştü.

Arkasından kadının kızı kuyunun kenarına çıktı. Periler ülkesini iyice görmek için gözlerini dört açarak, ve alacağı bir torba altını da düşünerek sevine sevine kendini karanlığa salıverdi. Çok geçmeden kuyunun içinde bir top gürültüsünü andıran uğultular işitildi. Bunu duyan kadın sevinçle ellerini uğuşturdu. Pek çok merak ettiği halde «Belki tılsımı bozulur» diyerek kuyuya bakmadı, ve Cicibicinin başına gelenleri olduğu gibi tekrarlamak için hemen eve dönüp kızını beklemeğe başladı.

Kuyunun dibindeki mağarada yine bir uşak duruyordu. Suya düşen kızı hemen çıkardı. Kızcağız periler ülkesini görmek için kuyuya atılmadan önce gözlerini dört açtığı halde çoktan kendinden geçmişti. Çünki düşerken başını bir taşa vurmuştu. Bu yüzden hem alnında kocaman bir yara açılmıştı, hem de acısından bayılmıştı.

Biraz sonra mağaraya gelen başka bir adam baygın kızı aldı. Kulübeye götürdü. Burada yarasını sardılar, ayıltmağa uğraştılar.

Çok geçmeden; kız gözlerini açtı. Elile alnını tutarak ve canının acısından yüzünü buruşturarak:

— Su çekiyordum, kovamı düşürdüm. Onu bulmağa geldim, dedi.

Bunun üzerine general kıza birçok, karışık sorgular sordu. Canı yanan kız kurnazca sorulan bu sorgulara kurnazca cevap veremedi. En sonunda general, Cicibiciye verdiği altınları gören kadının periler ülkesinde bir torba altın daha almak için bu işi yaptığını anladı, ve kıza dönerek: «Peki, kovanı versinler!.» dedi. Sonra bahçıvanın kulağına gizlice bir şeyler söyledi.

Bunun üzerine bahçıvan kızın gözlerini bağladı. Kucağına alıp kuyunun başına getirdi. Yere bıraktıktan sonra bağını çözdü, ve sağ elinde tuttuğu bir kovayı uzatarak:

— Al malını!. dedi.

Kız şaşırdı. Bunca zamandanberi beklediği altın torbasını arar gibi bahçıvanın eline ve yüzüne bakarak mırıldandı:

— Bu benim kovam değil!.

Bahçıvan güldü:

— İyi ya!.. Bu kova herhalde senin kovandan daha iyidir.

Dedi, ve ters yüzü dönüp yürümeğe başladı. Kız hemen bahçıvanın eteğine yapıştı. Olanca kuvvetile çekerek:

— Hey neriye gidiyorsun?.. Hani bir torba altınım!.. diye bağırdı.

Bahçıvan kıza perilerin altın vermediklerini, yalnız bu kovayı gönderdiklerini ne kadar anlatmağa çalıştı ise bir türlü başa çıkamadı.

En sonunda; elinden kurtulmak için hemen belinden bıçağını çekti. Gözlerini açı açı:

— Şimdi seni keserim!.. diyerek kızın üzerine yürüdü.

Kız bahçıvanın birdenbire değişen halinden çok korktu. Hemen tersyüzü dönüp kaçmağa başladı.

Biraz ileride uzun, yeşil otlarla örtülü bir bataklık vardı. Kız kaçarken bu bataklığa bastı. Ayakları uzun otlara takıldı, ve boylu boyunca yere yuvarlandı. Her tarafı kapkara çamura bulandı.

Annesi kızının eli boş döndüğünü görünce ve başına gelenleri duyunca çok kızdı. Kızgınlığını unutmak için hiç yok yere Cicibiciyi bir kere daha döğdü. Ona getirdiği altınları hep kendi kızı için harcadı. Cicibiciye hiçbir şey almadı.

Bundan bir iki ay sonra o ülkenin insanları kurtuluşa kavuştular. Değerli generalin yardımile kırallarını başlarından kovdular. Onun yerine çok iyi yürekli başka bir kıral geçirdiler.

O sırada birgün general kendi sarayının etrafında dolaşıyordu. Kuyunun ba-

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir. Zarflarınızın üzerlerine aşağıdaki kesiği yapıştırarak (İst. Posta kutusu 617 Afacan 28 inci bilmece işmeni) adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Resimdeki vapur büyük bir körfezden geçmektedir. Bu manzaranın güzelliğine doyamıyan dört yolcu karaya çıkıp bol bol gezmişler. Fakat akşamlayın vapura dönmemişler. Bu dört yolcuyu resimde bulabilir misiniz? Mecmuanızı ziyan etmemek için adamların nerelerde saklı olduklarını yazınız.

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Bir büyük karpuz. *İkinciye*: Bir sepet çilek. *Üçüncüye*: Bir kilo Bursa şeftalisi. 75 *niciye kadar*: Yaz armağanları dağıtılacaktır.

---

23 numrolu resimli bilmecemizdeki yanlışları doğru çözenler arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. İstanbul armağanları her perşembe günleri öğleden sonra saat 13 ten 17 ye kadar ÜLKÜ basım evinden dağıtılır.

Bir kutu çukulata kazanan: İst. Kız lisesi S. 2/B No. 400 Fetiye Ataman.

Bir para çantası kazanan:

Eyüp orta mek. S. 2/A No. 481 N. Ali.

(Birer ufak resim gönderiniz.)

Üç aylık abone kazanan:

Turhal şeker fabrikası ziraat müdürü Seniha Ekrem Oktan (İşmen memur demektir.)

Birer Miki kitabı kazananlar:

Ankara Dışhisar demir fırka mahallesi Mesçit so. No. 5 Namık, Üsküdar 28 inci ilkmek. S. 4/B No. 216 Fethi Özer, Beyoğlu 12 nci ilkmek. S. 4/A No. 16 Suzan, Ortaköy Sağlık so. No. 6 Hulûsi, İzmir - Buca Selvi so. No. 11 Şevket, Çanakkale Cumhuriyet mek. S. 4/2 No. 162 Marsel, Ankara Dış işler Bakanlığı çeviricilerinden İzzet Başaran kızı Heyecan.

Birer cep defteri kazananlar:

Kırklareli orta mek. S. 1/2 No. 24 Ali, İst. Sultanahmet Kapıağası Mustafa paşa so. No. 27 Şerife, Ankara erkek lisesi S. 1/E No. 1337 Bürhan, İst. erkek lisesi S. 1/D No. 117 Orhan, Üsküdar muhtelit orta mek. S. 1/E No. 466 Cemal, İst. kız lisesi No. 630 Munise, İst. Çapa 31 inci ilkmek. S. 4/A No. 81 Gönenç Yalgın, Kabataş erk. lisesi S. 1/B No. 1346 Rüçhan, Galatasaray lisesi S. 6/2 No. 633 Turgut İlhan, Bakırköy ilkmek. No. 180 Kansu.

Birer paket çikolata kazananlar:

Nazilli mahkeme zabıt kâtibi Şemsettin oğlu Saim, İzmit Yeni Turan ilkmek. S. 3 No. 255 Cezmi, Çanakkale Cumhuriyet ilkmek. S. 4 No. 318 Özcan, İst. Zincirlikuyu 20 nci ilkmek. S. 3 No. 181 Halit, İst. Aksaray Atatürk cad. No. 96 Cezmiye, Eskişehir Millî Zafer okula No. 146 Zehra, Adapazarı orta mek. S. 1/B No. 230 Osman, Topkapı 34 üncü ilkmek. S. 3/A No. 74 İsmet, Vefa erkek lisesi No. 26 Bürhanettin, İst. erkek lisesi S. 2/D No. 772 Nihat, İst. kız lisesi S. 1/A No. 1521 Muazzez, Beyoğlu 3 üncü ilkmek. S. 5/1 Aptullah, Eskişehir Ülkü mek. S. 3 No. 230 Bülent, Beyoğlu 5 inci ilkmek S. 5 No. 267 Gökçe, Üsküdar 19 uncu ilkmek. No. 153 Mustafa.

Birer hikâye kitabı kazananlar:

Ankara - Yenişehir Bay Hikmet apar. kat 5 M. Eğli, İst. 15 inci ilkmek. S. 4 No. 114 Nermin, İst. 42 nci ilkmek. S. 3 Zekâi, İst. erkek lisesi S. 1/6 No. 1372 Şefik, İst. Alman lisesi S. 4/A Muvakkar, Trabzon İskender paşa ilkmek. S. 4 No. 108 Ural Atillâ, İst. Kabataş erk. lisesi S. 1/F No. 65 İrfan, Zonguldak orta mek. S. 1 No. 379 Fikret Cemal, Kadıköy Acıbadem İkbaliye mahallesi No. 4 Selime Esen, Arnavutköy Tayyareci Suphi so. No. 8 Peruz, Nişantaşı Hacı Mansur so. No. 17 Hicri, İst. Sultanahmet 2 nci okul No. 656 Fıtrat, Eskişehir İnkılâp mek. S. 3 No. 343 Hasan, Tarsus Duatepe mek. No. 405 Kemal Gündoğdu, Kadıköy Moda Bahariye cad. No. 3 Restan Aras.

Birer paket bisküit kazananlar:

Aragıt hanı nahiyesi ilkmek. S. 4 No. 212 Kemal, Ankara - Yenişehir Bay Behçet apart. No. 13 A. Fahri, Aksaray 45 inci ilkmek. S. 5 No. 50 Sabahattin, Haydarpaşa lisesi S. 1/A No. 486 Nihat Oktay, Kütahya İstihkâm kıt'ası tüfekçisi Bay Recep yeğeni Cemal Hazım, İst. Tarabya cad. No. 166 Selma Erdoğan, İzmit Yeni Turan mek. S. 2/A No. 217 Necdet Raşit, İst. Salıpazarı apart. No. 8 Melih Sayın, Ortaköy Bahçe so. No. 52 Salamon, İst. kız lisesi No. 372 Emine, İst. kız lisesi S. 1/D No. 1395 Suheylâ, Edirne Semah ve Saporta nakliyat komisyoncusu Salamon, Üsküdar Gülfem mahallesi Kapıçıkmazı No. 27 Nuriye.

— SON —

şına geldiği zaman bir kadının bağıra çağıra bir kızı dövdüğünü gördü. Kadın hiç durmadan «Hınzır kız, mundar kız, atla kuyuya, perilerden nasıl altın alındığını sen biliyorsun!» diyordu.

Kızcağız da iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

General o dakikada Cicibiciyi hatırladı. Kolunu uzattığı gibi kızcağızı belinden yakaladı, ve atının üstüne oturtarak dört nalla sarayına koştu.

Kadın birdenbire yanı başlarında türeyip kızcağızı kaçıran bu atlının bir peri olacağını sandı, ve Cicibicinin yine bir torba altınla geri geleceğini, düşünerek evine döndü.

Oysaki diğer tarafta Cicibici gerçekten bir bahtiyarlığa kavuştu. Generalın sarayında bir küçük Bayan gibi büyüdü. Herkes onu sevdi. O da herkesi sevdi. Fakat generalın küçük oğlu ile aralarındaki sevgi hepsinden daha çok ve daha derin oldu.

Birgün bu iki genci birbirlerine nışanladılar. Bir kaç yıl sonra da yeryüzünün en güzel düğünlerinden birini yaptılar.

Bayan Nine

ARMAĞAN KAZANANLAR

1 — İst. Gelenbevi orta mek. No. 201 Muammer bir şişe kolonya, 2 - Eyüp orta mek. S. 1/D No. 198 Orhan birer dolma kalem kazanmışlardır.

AFACAN Bilmece kesiği No. 28

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR
Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: 3. Perşembe 30 Mayıs 1929 Sayı: [illegible]

Genel yazı işleri çevirmeni : M. [illegible]

Yıllığı :	250 Kuruş
Altı aylığı :	125 Kuruş
Üç aylığı :	75 Kuruş
Dış ülkelere yıllığı	500 Kuruş

[illegible]
İstanbul — [illegible]
numarada ÜLKÜ [illegible]
Telefon : [illegible]

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. [illegible]

216 — Bekçinin geldiğini gören iki yaramaz ne yapacaklarını şaşırdılar. Çiroz Ali zavallı Pire Nuriyi dala tutunmuş bir halde bırakarak kaçmaya başladı. Öyle ki tabanları yağlanmış gibi kaçıyordu. Oysam ki asıl suçlu kendisi idi. Onun oburluğu yüzünden Pire Nuriciğe kimbilir şimdi neler olacaktı.

217 — Ay[illegible] [illegible] lı kaldığını gören Pire Nuri ağacın dalına [illegible] sarılmış, [illegible]. Bekçi gelerek onun [illegible] bacağına sarıldı.

218 — Yere indirerek bir ayağının üstüne oturttu.
— Seni gidi küçük hırsız, seni! diyerek:
— Pat... Pat.. diye kaba butlarına tokatları indirdi.

219 — Dayak bitince Pire Nuricik göz yaşları içinde ağlıya ağlıya yola düzeldi. Biraz gezeyim, hava alayım derken güzelim cuma dayakla bitmişti.

220 — [illegible] dukkânda işe başladı. [illegible] liyordu. Yavaş yavaş [illegible] dığını gördü. [illegible] için mi geliyordu? [illegible] böyle?.

221 — Hemen bir bekçi içeri daldı. Bekçi Pire Nuriye dayak atan adamdı. Caketinin kolu yırtılmıştı. Teftiş vardı. Böyle gezemez-di.

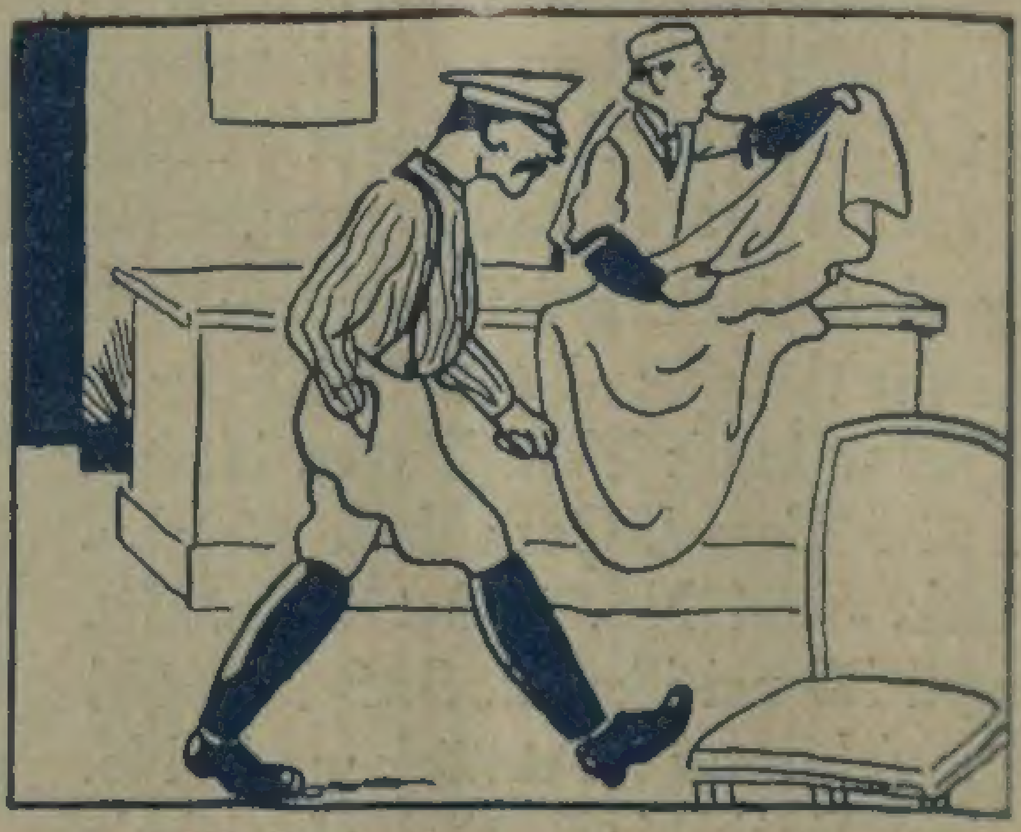

222 — Bekçi caketini çıkardı. Odada gezinmeğe başladı. Terzi Mişon şeridi dikmek için caketi Pire Nuriye verdi.

223 — Şimdi Pire Nuri [illegible] dikerken o bir [illegible] dikmeğe başlamıştı. [illegible] bir komiserin [illegible] yordu.

— Daha var —

İZMIR